

FAPTELE APOSTOLILOR

1

1. Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni,
2. dela început pînă în ziua în care S'a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfînt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe cari-i alesese.
3. După patima Lui, li S'a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătîndu-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.
4. Pe cînd Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care,” le-a zis El, „ați auzit-o dela Mine.
5. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfînt.”
6. Deci apostolii, pe cînd erau strînși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să așezi din nou Împărăția lui Israel?”
7. El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpînirea Sa.
8. Ci voi veți primi o putere, cînd Se va pogorî Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și pînă la marginile pămîntului.”
9. După ce a spus aceste lucruri, pe cînd se uitau ei la El, S'a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.
10. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe cînd Se suia El, iată că li s'au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb,
11. și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel cum L-ați văzut mergînd la cer.”
12. Atunci ei s'au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lîngă Ierusalim, departe cît un drum în ziua Sabatului.
13. Cînd au ajuns acasă, s'au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul, și Iuda, fiul lui Iacov.
14. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.
15. În zilele acelea, Petru s'a sculat în mijlocul fraților, - numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci, - și a zis:
16. „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfînt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuza celor ce au prins pe Isus.
17. El era din numărul nostru, și era părtaș al aceleiași slujbe.
18. Omul acesta a dobîndit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc, și i s'au vărsat toate măruntaiele.
19. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încît ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică: „Ogorul sîngelui.” -
20. În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuința lui să rămînă pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!” Și: „Slujba lui s'o ia altul!”
21. Trebuie deci ca, dintre ceice ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi,
22. cu începere dela botezul lui Ioan pînă în ziua cînd S'a înălțat El dela noi, să fie rînduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.
23. Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia.
24. Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales,
25. ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui.”
26. Au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.

1. În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaș loc.
2. Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei.
3. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat cîte una pe fiecare din ei.
4. Și toți s'au umplut de Duh Sînt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.
5. Și se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile cari sînt supt cer.
6. Cînd s'a auzit sunetul acela, mulțimea s'a adunat și a rămas încremenită; pentrucă fiecare îi auzea vorbind în limba lui.
7. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: „Toți aceștia cari vorbesc, nu sînt Galileeni?”
8. Cum dar îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?
9. Parți, Mezi, Elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia,
10. Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, Iudei sau prozeliți,
11. Cretani și Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!”
12. Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă, și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?”
13. Dar alții își băteau joc, și ziceau: „Sînt plini de must!”
14. Atunci Petru s'a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul, și le-a zis: „Bărbați Iudei și voi toți cei cari locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele!
15. Oamenii aceștia nu sînt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decît al treilea ceas din zi.
16. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel:
17. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrînii voștri vor visa visuri!
18. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci.
19. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pămînt, sînge, foc și un vîrtej de fum;
20. soarele se va prefăce în întunec, și luna în sînge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.
21. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mîntuit.”
22. Bărbați Israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți;
23. pe Omul acesta, dat în mîinile voastre, după sfatul hotărît și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorît prin mîna celor fărădelege.
24. Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegîndu-I legăturile morții, pentrucă nu era cu putință să fie ținut de ea.
25. Căci David zice despre El:
„Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentrucă El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.
26. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde:
27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sîntul Tău să vadă putrezirea.
28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de față.”
29. Cît despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormîntul lui este în mijlocul nostru pînă în ziua de azi.
30. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurămînt că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,
31. despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el, cînd a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea.
32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți sîntem martori ai lui.
33. Și acum, odată ce S'a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit dela Tatăl făgăduința Duhului

Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.

34. Căci David nu s'a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,

35. pînăce voi pune pe vrăjmașii Tăi supt picioarele Tale.”

36. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.”

37. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”

38. „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

39. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”

40. Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna, și zicea: „Mîntuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”

41. Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s'au adaus aproape trei mii de suflete.

42. Ei stăruiau în învățatura apostolilor, în legătura frățească, în frîngerea pîinii, și în rugăciuni.

43. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne.

44. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște.

45. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.

46. Toți împreună erau nelipsiți dela Templu în fiecare zi, frîngeau pînea acasă, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă.

47. Ei lăudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți.

3

1. Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii: era ceasul al nouălea.

2. Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta Templului, numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă dela cei ce intrau în Templu.

3. Omul acesta, cînd a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în Templu, le-a cerut milostenie.

4. Petru, ca și Ioan, s'a uitat țintă la el, și a zis: „Uită-te la noi!”

5. Și el se uita la ei cu luare aminte, și aștepta să capete ceva dela ei.

6. Atunci Petru i-a zis: „Argint și aur, n'am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”

7. L-a apucat de mîna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Îndată i s'au întărit tălpile și glesnele;

8. dintr'o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblînd, sărind, și lăudînd pe Dumnezeu.

9. Tot norodul l-a văzut umblînd și lăudînd pe Dumnezeu.

10. Îl cunoșteau că era cel ce ședea la poarta „Frumoasă” a Templului, ca să ceară de pomană, și s'au umplut de uimire și de mirare pentru cele ce i se întîmplaseră.

11. Fiindcă el se ținea de Petru și de Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon.

12. Petru, cînd a văzut lucrul acesta, a luat cuvîntul, și a zis norodului:

„Bărbați Israeliti, pentruce vă mirați de lucrul acesta? Dece vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?”

13. Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mîna lui Pilat; și v'ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-I dea drumul.

14. Voi v'ați lepădat de Cel Sfînt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș.

15. Ați omorît pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi sîntem martori ai Lui.

16. Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l

- cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții.
17. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri.
 18. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi.
 19. Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviore,
 20. și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,
 21. pe care cerul trebuie să-L primească, pînă la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.
 22. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.
 23. Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicuit cu desăvîrșire din mijlocul norodului.”
 24. Deasemenea toți proorocii, dela Samuel și ceilalți, cari au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea.
 25. Voi sînteți fiii proorocilor și ai legămîntului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, cînd a zis lui Avraam: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta.”
 26. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întîi vouă, ca să vă binecuvînteze, întorcînd pe fiecare din voi dela fărădelegile sale.”

4

1. Pe cînd vorbeau Petru și Ioan norodului, au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul Templului și Saducheii,
2. foarte necăjiți că învățau pe norod, și vesteau în Isus învierea din morți.
3. Au pus mîinile pe ei, și i-au aruncat în temniță pînă a doua zi; căci se înserase.
4. Însă mulți din ceice auziseră cuvîntarea, au crezut; și numărul bărbaților credincioși s'a ridicat aproape la cinci mii.
5. A doua zi, mai marii norodului, bătrînii și cărturarii s'au adunat împreună la Ierusalim,
6. cu marele preot Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru, și toți cei ce se trăgeau din neamul marilor preoți.
7. Au pus pe Petru și pe Ioan în mijlocul lor, și i-au întrebat: „Cu ce putere, sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?”
8. Atunci Petru, plin de Duhul Sfînt, le-a zis: „Mai mari ai norodului și bătrîni ai lui Israel!
9. Fiindcă sîntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine, făcută unui om bolnav, și sîntem întrebați cum a fost vindecat,
10. s'o știți toți, și s'o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți.
11. El este „piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.”
12. În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți.”
13. Cînd au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s'au mirat, întrucît știau că erau oameni necărturari și de rînd; și au priceput că fuseseră cu Isus.
14. Dar fiindcă vedeau lîngă ei pe omul care fusese vindecat, nu puteau zice nimic împotriva.
15. Le-au poruncit doar să iasă afară din Sobor, s'au sfătuit între ei,
16. și au zis: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s'a făcut o minune vădită, pe care n'o putem tăgădui.
17. Dar, ca să nu se lătească vestea aceasta mai departe în norod, să-i amenințăm, și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta.”
18. Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.
19. Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu;

20. căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”
21. I-au amenințat din nou, și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, din pricina norodului; fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate.
22. Căci omul cu care se făcuse această minune de vindecare, avea mai bine de patruzeci de ani.
23. După ce li s'a dat drumul, ei s'au dus la ai lor, și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrînii.
24. Cînd au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu, și au zis: „Stăpîne, Doamne, care ai făcut cerul, pămîntul, marea și tot ce este în ele!
25. Tu ai zis prin Duhul Sfînt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșerte?
26. Împărații pămîntului s'au răscolat, și domnitorii s'au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”
27. În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfînt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s'au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel,
28. ca să facă tot ce hotărîse mai dinainte mîna Ta și sfatul Tău.
29. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala,
30. și întinde-Ńi mîna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui Sfînt, Isus.”
31. După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfînt, și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.
32. Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci aveau toate de obște.
33. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.
34. Căci nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vîndute,
35. și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.
36. Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică, în tîlmăcire, fiul mîngîierii, un Levit, de neam din Cipru,
37. a vîndut un ogor, pe care-l avea, a adus banii, și i-a pus la picioarele apostolilor.

5

1. Dar un om, numit Anania, a vîndut o moșioară, cu nevastă-sa Safira,
2. și a oprit o parte din preț, cu știrea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă, și a pus-o la picioarele apostolilor.
3. Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfînt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?
4. Dacă n'o vindeai, nu rămînea ea a ta? Și, după ce ai vîndut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s'a putut naște un astfel de gînd în inima ta? N'ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”
5. Anania, cînd a auzit cuvintele acestea, a căzut jos, și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți ceice ascultau aceste lucruri.
6. Flăcăii s'au sculat, l'au învelit, l-au scos afară, și l-au îngropat.
7. Cam după trei ceasuri, a intrat și nevastă-sa, fără să știe ce se întîmplase.
8. Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atît ați vîndut moșioara?” „Da”, a răspuns ea, „cu atîta.”
9. Atunci Petru i-a zis: „Cum de v'ați înțeleș între voi să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celorce au îngropat pe bărbatul tău, sînt la ușă, și te vor lua și pe tine.”
10. Ea a căzut îndată la picioarele lui, și și-a dat sufletul. Cînd au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară, și au îngropat-o lîngă bărbatul ei.
11. O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.
12. Prin mîinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în

pridvorul lui Solomon,

13. și niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei; dar norodul îi lăuda în gura mare.

14. Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult;

15. pînă acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe ulițe, și îi puneau pe paturi și pe așternuturi, pentru ca, atunci cînd va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei.

16. Mulțimea, deasemenea, alerga la Ierusalim, din cetățile vecine, și aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuți de duhuri necurate: și toți se vindecau.

17. Însă marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida Saducheilor, s'au sculat plini de pizmă,

18. au pus mîinile pe apostoli, și i-au aruncat în temnița de obște.

19. Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară, și le-a zis:

20. „Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.”

21. Cînd au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis de dimineată în Templu, și au început să învețe pe norod. Marele preot și cei ce erau cu el, au venit pe neașteptate, au adunat Soborul și pe toată bătrînimea fiilor lui Israel, și au trimes la temniță să aducă pe apostoli.

22. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniță. S'au întors și au spus astfel:

23. „Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stînd în picioare la uși; dar, cînd am deschis, n'am găsit pe nimeni înlăuntru.”

24. Cînd au auzit aceste vorbe, căpitanul Templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți, și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întîmplări.

25. Cineva a venit și le-a spus: „Iată că oamenii, pe cari i-ați băgat în temniță, stau în Templu, și învață pe norod.”

26. Atunci căpitanul Templului a plecat cu aprozii, și i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod.

27. După ce i-au adus, i-au pus înaintea Soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel:

28. „Nu v'am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sîngele aceluia om.”

29. Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decît de oameni!

30. Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorît, atîrnîndu-L pe lemn.

31. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mîntuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.

32. Noi sîntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfînt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

33. Cînd au auzit ei aceste vorbe, îi tăia la inimă și s-au sfătuit să-i omoare.

34. Dar un Fariseu numit Gamaliel, un învățător al Legii, prețuit de tot norodul, s'a sculat în picioare în Sobor și a poruncit să scoată puțin afară pe apostoli.

35. Apoi le-a zis: „Bărbați Israeliti, luați seama bine ce aveți de gînd să faceți oamenilor acestora.

36. Căci nu de mult s'a ivit Teuda, care zicea că el este ceva, și la care s'au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorît, și toți cei ce îl urmaseră, au fost risipiți și nimiciti.

37. După el s'a ivit Iuda Galileanul, pe vremea înscrierii, și a tras mult norod de partea lui: a perit și el, și toți cei ce-l urmaseră, au fost risipiți.

38. Și acum, eu vă spun: „Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este dela oameni, se va nimici;

39. dar dacă este dela Dumnezeu, n'o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.”

40. Ei au ascultat de el. Și, după ce au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus, și le-au dat drumul.

41. Ei au plecat dinaintea Soborului, și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui.

42. Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.

1. În zilele acelea, când s'a înmulțit numărul ucenicilor, Evreii cari vorbeau grecește, cârteau împotriva Evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele.
2. Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor, și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese.
3. Deaceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe cari îi vom pune la slujba aceasta.
4. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.”
5. Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia.
6. I-au adus înaintea apostolilor, cari, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei.
7. Cuvântul lui Dumnezeu se răspîndea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință.
8. Ștefan era plin de har și de putere, și făcea minuni și semne mari în norod.
9. Unii din sinagoga, numită a Izbăviților, a Cirinenilor, și a Alexandrinilor, împreună cu niște Iudei din Cilicia și din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ștefan;
10. dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.
11. Atunci au pus la cale pe niște oameni să zică: „Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu.”
12. Au întăritat norodul, pe bătrâni și pe cărturari, au năvălit asupra lui, au pus mâna pe el, și l-au dus în Sobor.
13. Au scos niște martori mincinoși, cari au zis: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii.
14. În adevăr, l-am auzit zicînd că acest Isus din Nazaret va dărîma locașul acesta, și va schimba obiceiurile, pe cari ni le-a dat Moise.”
15. Toți cei ce ședeau în Sobor, s'au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s'a arătat ca o față de înger.

1. Marele preot a zis: „Așa stau lucrurile?”
2. Ștefan a răspuns: „Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeul slavei S'a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran.
3. Și i-a zis: „Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țara, pe care ți-o voi arăta.”
4. El a ieșit atunci din țara Haldeilor, și s'a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți voi acum.
5. Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpînire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpînire lui, și seminței lui după el, măcar că n'avea niciun copil.
6. Dumnezeu i-a spus că sămînța lui va locui într-o țară străină, va fi robită, și va fi chinuită patru sute de ani.
7. „Dar neamul, căruia îi vor fi robi, îl voi judeca Eu”, a zis Dumnezeu. „După aceea, vor ieși, și-Mi vor sluji în locul acesta.”
8. Apoi i-a dat legămîntul tăierii împrejur; și astfel Avraam, când a născut pe Isaac, l-a tăiat împrejur în ziua a opta; Isaac a născut și a tăiat împrejur pe Iacov, și Iacov pe cei doisprezece patriarhi.
9. Iar patriarhii, cari pizmuiau pe Iosif, l-au vîndut, ca să fie dus în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el,
10. și l-a izbăvit din toate necazurile lui; i-a dat înțelepciune și trecere înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, care l-a pus dregător peste Egipt și peste toată casa lui.
11. A venit o foamete în tot Egiptul și Canaanul. Nevoia era mare, și părinții noștri nu găseau merinde.
12. Iacov a auzit că în Egipt era grîu, și a trimes pe părinții noștri întîiaș dată acolo.
13. Și cînd au venit a doua oară, Iosif a fost cunoscut de frații săi, și Faraon a aflat din ce neam era

Iosif.

14. Apoi Iosif a trimis să cheme pe tatăl său Iacov și pe toată familia lui, șaptezeci și cinci de suflete.
15. Iacov s'a pogorît în Egipt, unde a murit el și părinții noștri.
16. Și au fost strămutați la Sihem, și puși în mormîntul, pe care îl cumpărase Avraam cu o sumă de bani dela fiii lui Emor, în Sihem.
17. Se apropia vremea cînd trebuia să se împlinească făgăduința, pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s'a înmulțit în Egipt,
18. pînă cînd s'a ridicat un alt împărat, care nu cunoștea pe Iosif.
19. Împăratul acesta a uneltit împotriva neamului nostru, și a chinuit pe părinții noștri, pînă acolo ca să-și lepede pruncii, ca să nu trăiască.
20. Pe vremea aceasta s'a născut Moise, care era frumos înaintea lui Dumnezeu. El a fost hrănit trei luni în casa tatălui său.
21. Și cînd a fost lepădat, l-a luat fiica lui Faraon, și l-a crescut ca pe copilul ei.
22. Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte.
23. El avea patruzeci de ani, cînd i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații săi, pe fiii lui Israel.
24. A văzut pe unul din ei suferind nedreptate; i-a luat apărarea, a răzbunat pe cel asupra, și a omorît pe Egiptean.
25. Credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu prin mîna lui le va da izbăvirea; dar n'au priceput.
26. A doua zi, cînd se băteau ei, Moise a venit în mijlocul lor, și i-a îndemnat la pace. „Oamenilor”, a zis el, „voi sînteți frați; de ce vă nedreptățiți unul pe altul?”
27. Dar cel ce nedreptătea pe aproapele său, l-a îmbrîncit, și i-a zis: „Cine te-a pus pe tine stăpînitor și judecător peste noi?”
28. Vrei să mă omori și pe mine cum ai omorît ieri pe Egiptean?”
29. La auzul acestor vorbe, Moise a fugit, și s'a dus de a locuit ca străin în pămîntul Madian, unde a născut doi fii.
30. Peste patruzeci de ani, i s'a arătat un înger în pustia muntelui Sinai, în para focului unui rug.
31. Moise, cînd l-a văzut, s'a mirat de arătarea aceasta; și, pe cînd se apropia să vadă ce este, a auzit glasul Domnului,
32. care i-a zis: „Eu sînt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov.” Și Moise, tremurînd, n'a îndrăznit să se uite.
33. Domnul i-a zis: „Scoate-ți încălțămîntea din picioare, căci locul pe care stai, este un pămînt sfînt.
34. Am văzut suferința poporului Meu, care este în Egipt, le-am auzit gemetele, și M'am pogorît să-i izbăvesc. Acum, du-te, te voi trimete în Egipt.”
35. Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei, cînd au zis: «Cine te-a pus pe tine stăpînitor și judecător?” Dumnezeu l-a trimis ca stăpînitor și izbăvitor, cu ajutorul îngerului, care i se arătase în rug.
36. El i-a scos din Egipt, și a făcut minuni și semne în Egipt, la Marea Roșie, și în pustie, patruzeci de ani.
37. Acest Moise a zis fiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine: de el să ascultați.”
38. El este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă.
39. Părinții noștri n'au vrut să-l asculte, ci l-au nesocotit: și, în inimile lor, s'au întors spre Egipt,
40. și au zis lui Aaron: „Fă-ne niște dumnezei, cari să meargă înaintea noastră; căci acest Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s'a făcut.”
41. Și în zilele acelea, au făcut un vițel, au adus jertfă idolului, și s'au bucurat de lucrul mînilor lor.
42. Atunci Dumnezeu S'a întors dela ei, și i-a dat să se închine oștirii cerului, după cum este scris în cartea proorocilor: „Mi-ați adus voi vite junghiate și jertfe timp de patruzeci de ani în pustie, casă a lui Israel?..
43. Ați purtat cortul lui Moloh și chipul stelei zeului Remfan, chipurile acelea, pe cari le-ați făcut ca să vă închinați lor! De aceea vă voi strămuta dincolo de Babilon.”
44. Părinții noștri aveau în pustie cortul întîlnirii, așa cum îl rînduise Celce a spus lui Moise să-l facă

după chipul, pe care-l văzuse.

45. Și părinții noștri l-au adus, la rîndul lor, supt povățuirea lui Iosua, cînd au intrat în țara stăpînită de Neamurile, pe cari Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinților noștri; și a rămas acolo pînă în zilele lui David.

46. David a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu, și a cerut să ridice o locuință pentru Dumnezeul lui Iacov.

47. Și Solomon a fost acela care l-a zidit o casă.

48. Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mîni omenești, cum zice proorocul:

49. „Cerule este scaunul Meu de domnie, și pămîntul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?

50. N'a făcut mîna Mea toate aceste lucruri?...”

51. ... „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfînt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.

52. Pe cari din prooroci nu i-au prigunit părinții voștri? Au omorît pe ceice vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vîndut acum, și L-ați omorît.

53. voi, cari ați primit Legea dată prin îngerii, și n'ați păzit-o!...”

54. Cînd au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă, și scrișneau din dinți împotriva lui.

55. Dar Ștefan, plin de Duhul Sfînt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu;

56. și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu.”

57. Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile, și s'au năpustit toți într'un gînd asupra lui.

58. L-au tîrît afară din cetate, și l-au ucis cu pietre. Marturii și-au pus hainele la picioarele unui tînr, numit Saul.

59. Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

60. Apoi a îngenuncheat, și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta!” Și după aceste vorbe, a adormit.

8

1. Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. În ziua aceea, s'a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s'au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.

2. Niște oameni temători de Dumnezeu au îngropat pe Ștefan, și l-au jălit cu mare tînguire.

3. Saul de partea lui, făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță.

4. Ceice se împrăstiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvîntul.

5. Filip s'a coborît în cetatea Samariei, și le-a propovăduit pe Hristos.

6. Noroadele luau aminte cu un gînd la cele spuse de Filip, cînd au auzit și au văzut semnele, pe cari le făcea.

7. Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate, și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și schiopi erau tămăduiți.

8. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta.

9. În cetate era un om, numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei.

10. Toți, dela mic pînă la mare, îl ascultau cu luare aminte, și ziceau: „Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește „mare”.

11. Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui.

12. Dar cînd au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atît bărbați cît și femei.

13. Chiar Simon a crezut; și după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip, și privea cu uimire minunile și semnele mari cari se făceau.

14. Apostolii, cari erau în Ierusalim, cînd au auzit că Samaria a primit Cuvîntul lui Dumnezeu, au

trimes la ei pe Petru și pe Ioan.

15. Aceștia au venit la Samariteni, și s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.

16. Căci nu Se pogorîse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus.

17. Atunci Petru și Ioan au pus mîinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.

18. Cînd a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mîinilor apostolilor, le-a dat bani,

19. și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentruca peste oricine-mi voi pune mîinile, să primească Duhul Sfânt.”

20. Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentrucă ai crezut că darul lui Dumnezeu s'ar putea căpăta cu bani!

21. Tu n'ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu.

22. Pocăiește-te dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să ți se ierte gîndul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință;

23. căci văd că ești plin de fiere amară, și în lanțurile fărădelegii.”

24. Simon a răspuns: „Rugați-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întîmple nimic din ce ați zis.”

25. După ce au mărturisit despre Cuvîntul Domnului, și după ce l-au propovăduit, Petru și Ioan s'au întors la Ierusalim, vestind Evanghelia în multe sate de ale Samaritenilor.

26. Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, și i-a zis: „Scoală-te, și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu.”

27. Filip s'a sculat și a plecat. Și iată că un Etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor, și îngrijitorul tuturor vistieriiilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine,

28. se întorcea de acolo, și ședea în carul lui, și citea pe proorocul Isaia.

29. Duhul a zis lui Filip: „Du-te, și ajunge carul acesta!”

30. Filip a alergat, și a auzit pe Etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: „Înțelegi tu ce citești?”

31. Famenul a răspuns: „Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” Și a rugat pe Filip să se suie în car, și să șadă împreună cu el.

32. Locul din Scriptură, pe care-l citea, era acesta: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; și, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu Și-a deschis gura;

33. în smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Și cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viața I-a fost luată de pe pămînt.”

34. Famenul a zis lui Filip: „Rogu-te, despre cine vorbește proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?”

35. Atunci Filip a luat cuvîntul, a început dela Scriptura aceasta, și i-a propovăduit pe Isus.

36. Pe cînd își urmau ei drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: „Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?”

37. Filip a zis: „Dacă crezi din toată inima, se poate.” Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.”

38. A poruncit să stea carul, s'au pogorît amîndoi în apă, și Filip a botezat pe famen.

39. Cînd au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie,

40. Filip se afla la Azot, de unde s'a dus pînă la Cezarea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile prin care trecea.

1. Dar Saul sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S'a dus la marele preot,
2. și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblînd pe Calea credinței, atît bărbați cît și femei, să-i aducă legați la Ierusalim.
3. Pe drum, cînd s'a apropiat de Damasc, de odată a stăluțit o lumină din cer în jurul lui.
4. El a căzut la pămînt, și a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?”
5. „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns el. Și Domnul a zis: „Eu sînt Isus, pe care-L prigonești. „Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într'un țepuș.”
6. Tremurînd și plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să faci?” „Scoală-te,” i-a zis Domnul, „intră în cetate, și ți se va spune ce trebuie să faci.”
7. Oamenii cari-l însoțeau, au rămas încremeniți; auzeau în adevăr glasul, dar nu vedeau pe nimeni.
8. Saul s'a sculat dela pămînt; și măcar că ochii îi erau deschiși, nu vedea nimic. L-au luat de mîni, și l-au dus în Damasc.
9. Trei zile n'a văzut, și n'a mîncat, nici n'a băut nimic.
10. În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într'o vedenie: „Anania!” „Iată-mă Doamne,” a răspuns el.
11. Și Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă „Dreaptă,” și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă;
12. și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrînd la el, și punîndu-și mînile peste el, ca să-și capete iarăș vederea.”
13. „Doamne,” a răspuns Anania, „am auzit dela mulți despre toate relele, pe cari le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim;
14. ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți cari cheamă Numele Tău.
15. Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Nemuritorilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel;
16. și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.”
17. Anania a plecat; și, după ce a intrat în casă, a pus mînile peste Saul, și a zis: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți S'a arătat pe drumul pe care veneai, m'a trimis ca să capete vederea, și să te umpli de Duhul Sfînt.”
18. Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăș vederea. Apoi s'a sculat, și a fost botezat.
19. După ce a mîncat, a prins iarăș putere.
Saul a rămas cîteva zile cu ucenicii, cari erau în Damasc.
20. Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.
21. Toți ceice-l ascultau, rămîneau uimiți, și ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre ceice chemau Numele acesta? Și n'a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?”
22. Totuș Saul se întărea din ce în ce mai mult, și făcea de rușine pe Iudeii, cari locuiau în Damasc, dovedind că Isus este Hristosul.
23. După cîtva timp, Iudeii s'au sfătuit să-l omoare;
24. și uneltirea lor a ajuns la cunoștința lui Saul. Porțile erau păzite zi și noapte, ca să-l omoare.
25. Dar într'o noapte, ucenicii l-au luat și l-au coborît prin zid, dîndu-l jos într'o coșniță.
26. Cînd a ajuns în Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic.
27. Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli, și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit, și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus.
28. De atunci se ducea și venea împreună cu ei în Ierusalim,
29. și propovăduia cu îndrăzneală în Numele Domnului. Vorbea și se întreba și cu Evreii cari vorbeau grecește, dar ei căutau să-l omoare.
30. Cînd au aflat frații de lucrul acesta, l-au dus la Cezarea, și l-au pornit la Tars.

31. Biserica se bucura de pace în toată Iudea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește, și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea.
32. Pe când cerceta Petru pe toți sfinții, s'a pogorît și la ceice locuiau în Lida.
33. Acolo a găsit un om, anume Enea, care zăcea de opt ani olog în pat.
34. „Enea,” i-a zis Petru, „Isus Hristos te vindecă; scoală-te, și fă-ți patul.” Și Enea s'a sculat îndată.
35. Toți locuitorii din Lida și din Saron, l-au văzut, și s'au întors la Domnul.
36. În Iope, era o uceniță numită Tabita, nume, care în filmăcire se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii.
37. În vremea aceea, s'a îmbolnăvit, și a murit. Dupăce au scăldat-o, au pus-o într'o odaie de sus.
38. Fiindcă Lida este aproape de Iope, ucenicii, când au auzit că Petru este acolo, au trimes doi oameni la el, să-l roage: Nu pregeta să vii pînă la noi.
39. Petru s'a sculat, și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plîngînd, și i-au arătat hainele și cămășile, pe cari le făcea Dorca, pe când era cu ele.
40. Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat, și s'a rugat; apoi, s'a întors spre trup, și a zis: „Tabita, scoală-te!” Ea a deschis ochii, și, când a văzut pe Petru, a stătut în capul oaselor.
41. El i-a dat mîna, și a ridicat-o în sus. A chemat îndată pe sfinți și pe văduve, și le-a pus-o înaintea vie.
42. Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope, și mulți au crezut în Domnul.
43. Petru a rămas multe zile în Iope la un tăbăcar, numit Simon.

10

1. În Cezarea era un om cu numele Corneliu, sutaș din ceata de ostași numită „Italiana”.
2. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului, și se ruga totdeauna lui Dumnezeu.
3. Pela ceasul al nouălea din zi, a văzut lămurit într'o vedenie pe un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el, și i-a zis: „Cornelie!”
4. Corneliu s'a uitat țintă la el, s'a înfricoșat, și a răspuns: „Ce este, Doamne?” Și îngerul i-a zis: „Rugăciunile și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu, și El și-a adus aminte de ele.
5. Trimete acum niște oameni la Iope, și chiamă pe Simon, zis și Petru.
6. El găzduiește la un om, numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lîngă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci.”
7. Cum a plecat îngerul, care vorbise cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale, și un ostaș cucernic din aceia cari-i slujeau în tot timpul;
8. și, dupăce le-a istorisit totul, i-a trimes la Iope.
9. A doua zi, când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s'a suit să se roage pe acoperișul casei, pela ceasul al șaselea.
10. L-a ajuns foamea, și a vrut să mănînce. Pe când îi pregăteau mîncarea, a căzut într'o răpire sufletească.
11. A văzut cerul deschis, și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborîndu-se și slobozindu-se în jos pe pămînt.
12. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și tîrîtoare de pe pămînt și păsările cerului.
13. Și un glas i-a zis: „Petre, scoală-te, taie și mănîncă.”
14. „Nicidecum, Doamne”, a răspuns Petru. „Căci niciodată n'am mîncat ceva spurcat sau necurat.”
15. Și glasul i-a zis iarăș a doua oară: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat.”
16. Lucrul acesta s'a făcut de trei ori, și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăș la cer.
17. Pe când Petru nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei, pe care o avusese, iată că, oamenii trimesi de Corneliu, întrebînd de casa lui Simon, au stătut la poartă,
18. și au întrebat cu glas tare dacă Simon, zis și Petru, găzduiește acolo.
19. Și pe când se gîndea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: „Iată că te caută trei oameni;
20. scoală-te, pogoară-te, și du-te cu ei, fără șovăire, căci Eu i-am trimes.”
21. Petru deci s'a pogorît, și a zis oamenilor acelora: „Eu sînt acela, pe care-l căutați; ce pricină vă

aduce?”

22. Ei au răspuns: „Sutașul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul Iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu, printr'un înger sfânt, să te cheme în casa lui, și să audă cuvintele, pe cari i le vei spune.”

23. Petru deci i-a chemat înlăuntru, și i-a găzduit.

24. A doua zi, s'a sculat, și a plecat cu ei. L-au însoțit și câțiva frați din Iope.

În cealaltă zi au ajuns la Cezarea. Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii de aproape, pe cari-i chemase.

25. Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s'a aruncat la picioarele lui, și i s'a închinat.

26. Dar Petru l-a ridicat, și a zis: „Scoală-te, și eu sînt om!”

27. Și vorbind cu el, a intrat în casă, și a găsit adunați pe mulți.

28. „Știți”, le-a zis el, „că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat.

29. Deaceia am venit fără cîrtire cînd m'ați chemat; vă întreb dar, cu ce gînd ați trimis după mine?”

30. Corneliu a răspuns: „Acum patru zile, chiar în clipa aceasta, mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea; și iatăcă a stătut înaintea mea un om cu o haină strălucitoare,

31. și a zis: „Cornelie, rugăciunea ta a fost ascultată, și Dumnezeu Și-a adus aminte de milosteniile tale.

32. Trimete dar la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru; el găzduiește în casa lui Simon tăbăcarul, lîngă mare; cînd va veni el, îți va vorbi.”

33. Am trimis îndată la tine, și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți sîntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui.”

34. Atunci Petru a început să vorbească, și a zis: „În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor,

35. ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El.

36. El a trimis Cuvîntul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor.

37. Știți vorba făcută prin toată Iudea, începînd din Galilea, în urma botezului propovăduit de Ioan;

38. cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfînt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.

39. Noi sîntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorît, atîrnîndu-L pe lemn.

40. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate,

41. nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, cari am mîncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți.

42. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rînduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți.

43. Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.”

44. Pe cînd rostea Petru cuvintele acestea, S'a pogorît Duhul Sfînt peste toți cei ce ascultau Cuvîntul.

45. Toți credincioșii tăiați împrejur, cari veniseră cu Petru, au rămas uimiți cînd au văzut că darul Duhului Sfînt s'a vărsat și peste Neamuri.

46. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis:

47. „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, cari au primit Duhul Sfînt ca și noi?”

48. Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămîină cîteva zile la ei.

1. Apostolii și frații, cari erau în Iudea, au auzit că și Neamurile au primit Cuvîntul lui Dumnezeu.
2. Și cînd s'a suit Petru la Ierusalim, îl muștrau cei tăiați împrejur,
3. și ziceau: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur, și ai mîncat cu ei.”
4. Petru a început să le spună pe rînd cele întîmplate. El a zis:
5. „Eram în cetatea Iope; și, pe cînd mă rugam, am căzut într'o răpire sufletească, și am avut o vedenie: un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, se cobora din cer, și a venit pînă la mine.
6. Cînd m'am uitat în ea, am văzut dobitoacele cu patru picioare de pe pămînt, fiarele, tîrîtoarele și păsările cerului.
7. Și am auzit un glas, care mi-a zis: „Petre, scoală-te, taie și mănîncă.”
8. Dar eu am răspuns: „Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n'a intrat vreodată în gura mea.”
9. Și glasul mi-a zis a doua oară din cer: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat.”
10. Lucrul acesta s'a făcut de trei ori; apoi toate au fost ridicate iarăș în cer.
11. Și iată că îndată, trei oameni trimeși din Cezarea la mine, au stătut la poarta casei, în care eram.
12. Duhul mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreo deosebire. Acești șase frați m'au însoțit și ei, și am intrat în casa omului.
13. El ne-a istorisit cum a văzut în casa lui pe înger stînd înaintea lui, și zicîndu-i: „Trimete la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru,
14. care-ți va spune cuvinte prin cari vei fi mîntuit tu și toată casa ta.”
15. Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfînt S'a pogorît peste ei ca și peste noi la început.
16. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfînt.”
17. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat acelaș dar, ca și nouă, cari am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?”
18. Dupăce au auzit aceste lucruri, s'au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: „Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața.”
19. Ceice se împrăștiaseră, din pricina prigonirii întîmplate cu prilejul lui Ștefan, au ajuns pînă în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvîntul numai Iudeilor.
20. Totuș printre ei au fost cîțiva oameni din Cipru și din Cirena, cari au venit în Antiohia, au vorbit și Grecilor, și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus.
21. Mîna Domnului era cu ei, și un mare număr de oameni au crezut și s'au întors la Domnul.
22. Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimes pe Barnaba pînă la Antiohia.
23. Cînd a ajuns el, și a văzut harul lui Dumnezeu, s'a bucurat, și i-a îndemnat pe toți să rămîna cu inimă hotărîtă alipiți de Domnul.
24. Căci Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfînt și de credință. Și destul de mult norod s'a adaos la Domnul.
25. Barnaba s'a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul;
26. și, cînd l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg, au luat parte la adunările Bisericii, și au învățat pe mulți oameni. Pentru întîiaș dată, ucenicilor li s'a dat numele de creștini în Antiohia.
27. În vremea aceea, s'au pogorît niște prooroci din Ierusalim la Antiohia.
28. Unul din ei, numit Agab, s'a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu.
29. Ucenicii au hotărît să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, cari locuiau în Iudea,
30. ceeace au și făcut; și au trimes acest ajutor la presbiteri (Sau: bătrîni.) prin mîna lui Barnaba și a lui Saul.

1. Cam pe aceeaș vreme, împăratul Irod a pus mîinile pe unii din Biserică, pentruca să-i chinuiască;
2. și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3. Cînd a văzut că lucrul acesta place Iudeilor, a mai pus mîna și pe Petru. - Erau zilele praznicului Azimilor. -
4. După ce l-a prins, și l-a băgat în temniță, l-a pus supt paza a patru cete de cîte patru ostași, cu gînd ca după Paște să-l scoată înaintea norodului.
5. Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.
6. În noaptea zilei cînd avea de gînd Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mîini cu două lanțuri; și niște păzitori păzeau temnița la ușă.
7. Și iată, un înger al Domnului a stătut lîngă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: „Scoală-te, iute!” Lanțurile i-au căzut jos de pe mîini.
8. Apoi îngerul i-a zis: „Încinge-te, și leagă-ți încălțămintele.” Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: „Îmbracă-te în haină, și vino după mine.”
9. Petru a ieșit afară, și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie.
10. După ce au trecut de straja întîia și a doua, au ajuns la poarta de fer, care dă în cetate, și ea li s'a deschis singură; au ieșit, și au trecut într'o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lîngă el.
11. Cînd și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimes pe îngerul Său, și m'a scăpat din mîna lui Irod și dela tot ce aștepta poporul Iudeu.”
12. După ce și-a dat bine seama de cele întîmplate, s'a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă, și se rugau.
13. A bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e.
14. A cunoscut glasul lui Petru: și de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înlăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții.
15. „Ești nebună!” i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: „Este îngerul lui.”
16. Petru însă bătea mereu. Au deschis, și au rămas încremeniți cînd l-au văzut.
17. Petru le-a făcut semn cu mîna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță, și a zis: „Spuneți lucrul acesta lui Iacov și fraților.” Apoi a ieșit, și s'a dus într'alt loc.
18. Cînd s'a făcut ziuă, ostașii au fost într'o mare fierbere, ca să știe ce s'a făcut Petru.
19. Irod, după ce l-a căutat în toate părțile, și nu l-a aflat, a luat la cercetare pe păzitori, și a poruncit să-i omoare. În urmă s'a pogorît din Iudea la Cezarea, ca să rămînă acolo.
20. Irod era foarte mîniat pe cei din Tir și din Sidon. Dar aceștia au venit toți într'un gînd la el; și după ce au cîștigat de partea lor pe Blast, care era mai mare peste odaia de dormit a împăratului, au cerut pace, pentrucă țara lor se hrănea din țara împăratului.
21. Într'o zi anumită, Irod s'a îmbrăcat cu hainele lui împărătești, a șezut pe scaunul lui împărătesc, și le vorbea.
22. Norodul a strigat: „Glas de Dumnezeu, nu de om!”
23. Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentrucă nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mîncat de viermi.
24. Însă Cuvîntul lui Dumnezeu se răspîndea tot mai mult, și numărul ucenicilor se mărea.
25. Barnaba și Saul, după ce și-au împlinit însărcinarea, s'au întors din Ierusalim, luînd cu ei pe Ioan, zis și Marcu.

13

1. În Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cîrmuitorul Irod, și Saul.
2. Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”

3. Atunci, după ce au postit și s'au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece.
4. Barnaba și Saul, trimeși de Duhul Sfânt, s'au coborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.
5. Ajunși la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile Iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan.
6. După ce au străbătut toată insula pînă la Pafos, au întîlnit pe un vrăjitor, prooroc mincinos, un Iudeu, cu numele Bar-Isus,
7. care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înțelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba și pe Saul, și și-a arătat dorința să audă Cuvântul lui Dumnezeu.
8. Dar Elima, vrăjitorul, - căci așa se tîlcuiește numele lui - le stătea împotriva, și căuta să abată pe dregător dela credință.
9. Atunci Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s'a uitat țintă la el,
10. și a zis: „Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprimărire, nu mai încetezi tu să strîmbi căile drepte ale Domnului?”
11. Acum, iată că mîna Domnului este împotriva ta: vei fi orb, și nu vei vedea soarele pînă la o vreme.” Îndată a căzut peste el ceață și întunec, și căuta bîjbîind niște oameni, cari să-l ducă de mîna.
12. Atunci dregătorul, cînd a văzut ce se întîmplase, a crezut, și a rămas uimit de învățătura Domnului.
13. Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos, și s'au dus la Perga în Pamfilia. Ioan s'a despărțit de ei, și s'a întors la Ierusalim.
14. Din Perga și-au urmat drumul înainte, și au ajuns la Antiohia din Pisidia.
În ziua Sabatului, au intrat în sinagogă și au șezut jos.
15. După citirea Legii și a Proorocilor, fruntașii sinagogii au trimes să le zică: „Fraților, dacă aveți un cuvînt de îndemn pentru norod, vorbiți”.
16. Pavel s'a sculat, a făcut semn cu mîna, și a zis: „Bărbați Israeliti și voi cari vă temeți de Dumnezeu, ascultați!
17. Dumnezeu acestui popor Israel a ales pe părinții noștri. A ridicat la cinste pe norodul acesta, în timpul șederii lui în țara Egiptului, și l'a scos din Egipt cu brațul Său cel puternic.
18. Timp de aproape patruzeci de ani, le-a suferit purtarea în pustie.
19. Și, după ce a nimicit șapte popoare în țara Canaanului, le-a dat de moștenire pămîntul lor, pentru aproape patru sute cincizeci de ani.
20. După aceste lucruri le-a dat judecători, pînă la proroocul Samuel.
21. Ei au cerut atunci un împărat. Și, timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, din seminția lui Beniamin;
22. apoi l-a înlăturat, și le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele.”
23. Din sămînța lui David, Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mîntuitor, care este Isus.
24. Înainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul pocăinței la tot norodul lui Israel.
25. Și Ioan, cînd era la sfîrșitul însărcinării lui, zicea: „Cine credeți că sînt eu? Nu sînt Acela; ci iată că după mine vine Unul, căruia eu nu sînt vrednic să-i desleg încălțămînta picioarelor.”
26. Fraților, fii ai neamului lui Avraam, și ceice vă temeți de Dumnezeu, vouă v'a fost trimes Cuvîntul acestei mîntuiri.
27. Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n'au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osîndit, au împlinit cuvintele proorocilor, cari se citesc în fiecare Sabat.
28. Măcarcă n'au găsit în El nicio vină de moarte, totuși ei au cerut lui Pilat să-L omoare.
29. Și, după ce au împlinit tot ce este scris despre El, L-au dat jos depe lemn, și L-au pus într'un mormînt.
30. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți.
31. El S'a arătat, timp de mai multe zile celor ce se suiseră cu El din Galilea la Ierusalim, și cari acum sînt martorii Lui înaintea norodului.

32. Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri,
33. Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.”
34. Că L-a înviat din morți, așa că nu Se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: „Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe cari le-am făcut lui David.”
35. De aceea mai zice și în alt psalm: „Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.”
36. Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi, și a văzut putrezirea.
37. Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n'a văzut putrezirea.
38. Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor;
39. și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de cari n'ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.
40. Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în prooroci:
41. „Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare, pe care n'o veți crede nicidecum, dacă v'ar istorisi-o cineva.”
42. Când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri.
43. Și după ce s'a împrăștiat adunarea, mulți din Iudei și din prozeliții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, cari stăteau de vorbă cu ei, și-i îndemneau să stăruiască în harul lui Dumnezeu.
44. În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s'a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.
45. Iudeii, când au văzut noroadele, s'au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel, și-l batjocoreau.
46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața vecinică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.
47. Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea pînă la marginile pămîntului.”
48. Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rînduiți să capete viața vecinică, au crezut.
49. Cuvântul Domnului se răspîndea în toată țara.
50. Dar Iudeii au întăritat pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stîrnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba, și i-au izgonit din hotarele lor.
51. Pavel și Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor, și s'au dus în Iconia,
52. în timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfînt.

14

1. În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga Iudeilor, și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de Iudei și de Greci au crezut.
2. Dar Iudeii cari n'au crezut, au întăritat și au răzvrătit sufletele Neamurilor împotriva fraților.
3. Totuș au rămas destul de multă vreme în Iconia și vorbeau cu îndrăzneală în Domnul, care adeverea Cuvîntul privitor la harul Său, și îngăduia să se facă semne și minuni prin mîinile lor.
4. Mulțimea din cetate s'a desbinat: unii erau cu Iudeii, alții cu apostolii.
5. Neamurile și Iudeii, în învoire cu mai marii lor, s'au pus în mișcare, că să-i batjocorească și să-i ucidă cu pietre.
6. Pavel și Barnaba au înțeleș lucrul acesta, și au fugit în cetățile Licaoniei: Listra și Derbe, și în ținutul de primprejur.
7. Și au propovăduit Evanghelia acolo.
8. În Listra era un om neputincios de picioare, olog din naștere, care nu umblase niciodată.
9. El ședea jos și asculta pe Pavel când vorbea. Pavel s'a uitat țintă la el, și fiindcă a văzut că are credință ca să fie tămăduit,
10. a zis cu glas tare: „Scoală-te drept în picioare.” Și el s'a sculat dintr'o săritură, și a început să

umbe.

11. La vederea celor făcute de Pavel, noroadele și-au ridicat glasul, și au zis în limba licaoneană: „Zeii s’au pogorît la noi în chip omenesc.”
12. Pe Barnaba îl numeau Jupiter, iar pe Pavel Mercur, pentru că mînuia cuvîntul.
13. Preotul lui Jupiter, al cărui templu era la intrarea cetății, a adus tauri și cununi înaintea porților, și voia să le aducă jertfă, împreună cu noroadele.
14. Apostolii Barnaba și Pavel, cînd au auzit lucrul acesta, și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul norodului, și au strigat:
15. „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi sîntem oameni de aceeaș fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți dela aceste lucruri deșerte la Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul, pămîntul și marea, și tot ce este în ele.
16. El, în veacurile trecute, a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor,
17. măcar că, drept vorbind, nu s’ a lăsat fără mărturie, întrucît v’ a făcut bine, v’ a trimis ploi din cer, și timpuri roditoare, v’ a dat hrană din belșug, și v’ a umplut inimile de bucurie.”
18. Abia au putut să împiedice, cu vorbele acestea, pe noroade, să le aducă jertfă.
19. Atunci au venit pe neașteptate din Antiohia și Iconia niște Iudei, cari au ațîțat pe noroade. Aceștia, după ce au împroșcat pe Pavel cu pietre, l-au tîrît afară din cetate, crezînd că a murit.
20. Cînd l-au înconjurat însă ucenicii, Pavel s’ a sculat și a intrat în cetate.
- A doua zi, a plecat cu Barnaba la Derbe.
21. După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta, și au făcut mulți ucenici, s’ au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia,
22. întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.
23. Au rînduit presbiteri în fiecare Biserică, și după ce s’ au rugat și au postit, i-au încredințat în mîna Domnului, în care crezuseră.
24. Au trecut apoi prin Pisidia, au venit în Pamfilia,
25. au vestit Cuvîntul în Perga, și s’ au pogorît la Atalia.
26. De acolo au mers cu corabia la Antiohia, de unde fuseseră încredințați în grija harului lui Dumnezeu, pentru lucrarea, pe care o săvîrșiseră.
27. După venirea lor, au adunat Biserica, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței.
28. Și au rămas destul de multă vreme acolo cu ucenicii.

15

1. Cîțiva oameni, veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: Dacă nu sînteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mîntuiți.”
2. Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărît ca Pavel și Barnaba, și cîțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și presbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri.
3. După ce au fost petrecuți de Biserică pînă afară din cetate, și-au urmat drumul prin Fenicia și Samaria, istorisind întoarcerea Neamurilor la Dumnezeu; și au făcut o mare bucurie tuturor fraților.
4. Cînd au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de presbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei.
5. Atunci unii din partida Fariseilor, cari crezuseră, s’ au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise.
6. Apostolii și presbiterii s’ au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut.
7. După ce s’ a făcut multă vorbă, s’ a sculat Petru și le-a zis:
„Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvîntul Evangheliei, și să creadă.
8. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfînt ca și nouă.
9. N’ a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucît le-a curățit inimile prin credință.

10. Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?
11. Ci credem că noi, ca și ei, sîntem mîntuiți prin harul Domnului Isus.”
12. Toată adunarea a tăcut, și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, cari au istorisit toate semnele și minunile, pe cari le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.
13. Cînd au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvîntul, și a zis: „Fraților, ascultați-mă!
14. Simon a spus cum mai întîi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele.
15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris:
16. „După aceea, Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărîmăturile, și-l voi înălța din nou:
17. pentruca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste cari este chemat Numele Meu,
18. zice Domnul, care face aceste lucruri, și căruia Îi sînt cunoscute din vecinicie.”
19. De aceea, eu sînt de părere să nu se pună greutăți acelora dintre Neamuri cari se întorc la Dumnezeu;
20. ci să li se scrie doar să se ferească de pîngăririle idolilor, de curvie, de dobitoace zugrumate și de sînge.
21. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni, cari-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat.”
22. Atunci apostolii și presbiterii și întreaga Biserică au găsit cu cale să aleagă vreo cîțiva dintre ei, și să-i trimeată la Antiohia, împreună cu Pavel și Barnaba. Și au ales pe Iuda, zis și Barsaba, și pe Sila, oameni cu vază între frați.
23. Și au scris astfel prin ei:
„Apostolii, presbiterii (Sau: bătrîni.) și frații: către frații dintre Neamuri, cari sînt în Antiohia, în Siria și în Cilicia, plecăciune!
24. Fiindcă am auzit că unii, plecați dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v’au turburat prin vorbirile lor, și v’au zdruncinat sufletele, zicînd să vă tăiați împrejur și să păziți Legea;
25. noi, după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gînd, am găsit cu cale să alegem niște oameni, și să-i trimetem la voi, împreună cu prea iubiții noștri Barnaba și Pavel,
26. oamenii aceștia, cari și-au pus în joc viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos.
27. Am trimes dar pe Iuda și pe Sila, cari vă vor spune prin viu grai aceleași lucruri.
28. Căci s’a părut nimerit Duhului Sfînt și nouă, să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decît ceea ce trebuie,
29. adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sînge, de dobitoace zugrumate, și de curvie, lucruri de cari, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși.”
30. Ei deci, și-au luat rămas bun dela Biserică, și s’au dus la Antiohia, unde au dat epistola mulțimii adunate.
31. După ce au citit-o, frații s’au bucurat de îmbărbătarea, pe care le-o aducea.
32. Iuda și Sila, cari și ei erau prooroci, au îndemnat pe frați, și i-au întărit cu multe cuvinte.
33. După cîtăva vreme, frații i-au lăsat să se întoarcă în pace la aceia de cari fuseseră trimeseși.
34. Totuș Sila a găsit cu cale să rămîna acolo.
35. Pavel și Barnaba au rămas în Antiohia, și învățau pe norod și propovăduiau, cu mulți alții, Cuvîntul Domnului.
36. După cîteva zile, Pavel a zis lui Barnaba: „Să ne întoarcem, și să mergem pela frații din toate cetățile, în cari am vestit Cuvîntul Domnului, ca să vedem ce mai fac.”
37. Barnaba voia să ia cu el și pe Ioan, numit Marcu;
38. dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela, cari îi părăsise din Pamfilia, și nu-i însoțise în lucrarea lor.
39. Neînțelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul. Barnaba a luat cu el pe Marcu, și a plecat cu corabia la Cipru.
40. Pavel și-a ales pe Sila, și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija harului Domnului.

41. El a străbătut Siria și Cilicia, întărind Bisericile.

16

1. În urmă, Pavel s'a dus la Derbe și la Listra. Și iată că acolo era un ucenic, numit Timotei, fiul unei iudeice credincioase și al unui tată Grec.
2. Frații din Listra și Iconia îl vorbeau de bine.
3. Pavel a vrut să-l ia cu el; și, după ce l-a luat, l-a tăiat împrejur, din pricina Iudeilor, cari erau în acele locuri; căci toți știau că tatăl lui era Grec.
4. Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și presbiterilor din Ierusalim.
5. Bisericile se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi.
6. Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei.
7. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.
8. Au trecut atunci prin Misia, și s'au pogorât la Troa.
9. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: „Treci în Macedonia, și ajută-ne!”
10. După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia.
11. După ce am pornit din Troa, am mers cu corabia drept la Samotracia, și a doua zi ne-am oprit la Neapolis.
12. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr'un ținut al Macedoniei, și o colonie romană. În cetatea aceasta am stat câteva zile.
13. În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor, cari erau adunate laolaltă.
14. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu, și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel.
15. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea.” Și ne-a silit să intrăm.
16. Pe când ne duceam la locul de rugăciune, ne-a ieșit înainte o roabă, care avea un duh de ghicire (Grecește: Un duh al lui Piton.). Prin ghicire, ea aducea mult câștig stăpînilor ei.
17. Roaba aceasta s'a luat după Pavel și după noi, și striga: „Oamenii aceștia sînt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mîntuirii.”
18. Așa a făcut ea timp de mai multe zile. Pavel, necăjit, s'a întors, și a zis duhului: „În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să ieși din ea.” Și a ieșit chiar în ceasul acela.
19. Când au văzut stăpînii roabei că s'a dus nădejdea câștigului lor, au pus mîna pe Pavel și pe Sila și i-au țîrît în piață înaintea fruntașilor.
20. I-au dat pe mîna dregătorilor, și au zis: „Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sînt niște Iudei,
21. cari vestesc niște obiceiuri, pe cari noi, Romanii nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm.”
22. Norodul s'a ridicat și el împotriva lor, și dregătorii au pus să le smulgă hainele de pe ei, și au poruncit să-i bată cu nuiele.
23. După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, și au dat în grijă temnicerului să-i păzească bine.
24. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița din lăuntru, și le-a băgat picioarele în butuci.
25. Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau, și cântau cîntări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau.
26. Deodată, s'a făcut un mare cutremur de pămînt, așa că s'au clătinat temeliile temniței. Îndată, s'au deschis toate ușile, și s'au deslegat legăturile fiecăruia.
27. Temnicerul s'a deșteptat; și, când a văzut ușile temniței deschise, a scos sabia, și era să se omoare, căci credea că cei închiși au fugit.

28. Dar Pavel a strigat cu glas tare: „Să nu-ți faci nici un rău, căci toți sîntem aici.”
29. Atunci temnicerul a cerut o lumină, a sărit înlăuntru, și, tremurînd de frică, s'a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila;
30. i-a scos afară, și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?”
31. Pavel și Sila i-au răspuns: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mîntuit tu și casa ta.”
32. Și i-au vestit Cuvîntul Domnului, atît lui cît și tuturor celor din casa lui.
33. Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui.
34. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, și s'a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.
35. Cînd s'a făcut ziuă, dregătorii au trimes pe ceice purtau nuielele (Grecește: lictori.), să spună temnicerului: „Dă drumul oamenilor acelora.”
36. Și temnicerul a spus lui Pavel aceste cuvinte: „Dregătorii au trimes să vi se dea drumul; acum dar, ieșiți afară, și duceți-vă în pace.”
37. Dar Pavel le-a zis: „După ce ne-au bătut cu nuiele în fața tuturor, fără să fim judecați, pe noi, cari sîntem romani, ne-au aruncat în temniță, și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!”
38. Ceice purtau nuielele, au spus aceste cuvinte dregătorilor. Aceștia s'au temut, cînd au auzit că sînt romani.
39. Dregătorii au venit să-i potolească, i-au scos afară din temniță, și i-au rugat să părăsească cetatea.
40. Ei au ieșit din temniță, și au intrat în casa Lidiei; și, după ce au văzut și mîngîiat pe frați, au plecat.

17

1. Pavel și Sila au trecut prin Amfipoli și Apolonia, și au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor.
2. Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi,
3. dovedind și lămurind, că Hristosul trebuia să pătimească și să învieze din morți. „Și acest Isus, pe care vi-l vestesc eu”, zicea el, „este Hristosul.”
4. Unii din ei, și o mare mulțime de Greci temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte au crezut, și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila.
5. Dar Iudeii cari nu crezuseră, de pizmă, au luat cu ei niște oameni fără căpătîi din mulțime, au făcut gloată, și au întărit cetatea. S'au năpustit asupra casei lui Iason, și căutau pe Pavel și pe Sila, ca să-i aducă afară la norod.
6. Fiindcă nu i-au găsit, au tîrît pe Iason și pe vreo cîțiva frați înaintea dregătorilor cetății, și strigau: „Oamenii aceștia, cari au răscolit lumea, au venit și aici,
7. și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt Împărat: Isus.”
8. Prin aceste vorbe, Iudeii au turburat norodul și pe dregătorii cetății,
9. cari au dat drumul lui Iason și celorlalți, numai după ce au căpătat dela ei un zălog.
10. Frații au trimes îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea. Cînd au sosit, au intrat în sinagoga Iudeilor.
11. Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decît cei din Tesalonic. Au primit Cuvîntul cu toată rîvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.
12. Mulți dintre ei și din femeile cu vază ale Grecilor, și mulți bărbați au crezut.
13. Dar Iudeii din Tesalonic, cînd au aflat că Pavel vestea Cuvîntul lui Dumnezeu și în Berea, au venit acolo, ca să turbure și să ațîțe noroadele.
14. Atunci frații au pornit îndată pe Pavel spre mare; Sila și Timotei au rămas în Berea.
15. Cei ce însoțeau pe Pavel, l-au dus pînă la Atena. Apoi s'au întors, cu însărcinarea să ducă lui Sila și lui Timotei porunca să vină cît mai curînd la el.
16. Pe cînd îi aștepta Pavel în Atena, i se întărita duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli.
17. În sinagogă stătea deci de vorbă cu Iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe cari-i înfilnea.

18. Unii din filosofii epicurieni și stoici au intrat în vorbă cu el. Și unii ziceau: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?” Alții, când l-au auzit că vestește pe Isus și învierea, ziceau: „Pare că vestește niște dumnezei străini.”
19. Atunci l-au luat, l-au dus la Areopag, și au zis: „Putem să știm care este această învățătură nouă, pe care o vestești tu?”
20. Fiindcă tu ne aduci ceva ciudat la auz. Am vrea dar să știm ce vrea să zică aceasta.”
21. Căci toți Atenienii și străinii, cari stăteau în Atena, nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou.
22. Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului, și a zis:
„Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găsesc foarte religioși.
23. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la cari vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: „Unui Dumnezeu necunoscut!” Ei bine, cece voi cinstiți, fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu.
24. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâni.
25. El nu este slujit de mâni omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile.
26. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr'unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor,
27. ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bîjbăind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.
28. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: «Sîntem din neamul lui ...”
29. Astfel dar, fiindcă sîntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.
30. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască;
31. pentrucă a rînduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rînduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți ...”
32. Când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: „Asupra acestor lucruri te vom asculta altădată.”
33. Astfel, Pavel a ieșit din mijlocul lor.
34. Totuș unii au trecut de partea lui, și au crezut; între aceștia era Dionisie Areopagitul, o femeie numită Damaris, și alții împreună cu ei.

18

1. După aceea, Pavel a plecat din Atena, și s'a dus la Corint.
2. Acolo a găsit pe un Iudeu, numit Acuila, de neam din Pont, venit de curînd din Italia, cu nevastă-sa Priscila, de oarece Claudiu poruncise ca toți Iudeii să plece din Roma. A venit la ei.
3. Și, fiindcă avea acelaș meșteșug, a rămas la ei, și lucrau: meseria lor era facerea corturilor.
4. Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe Iudei și pe Greci.
5. Dar când au venit Sila și Timotei din Macedonia, Pavel s'a dedat în totul propovăduirii, și dovedea Iudeilor că Isus este Hristosul.
6. Fiindcă Iudeii i se împotriveau și-l batjocureau, Pavel și-a scuturat hainele, și le-a zis: „Sîngele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sînt curat. Deacum încolo, mă voi duce la Neamuri.”
7. Și după ce a ieșit de acolo, a intrat în casa unui om temător de Dumnezeu, numit Iust, a cărui casă era vecină cu sinagoga.
8. Dar Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre Corinteni, cari auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați.
9. Noaptea, Domnul a zis lui Pavel într'o vedenie: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea,

10. căci Eu sînt cu tine; și nimeni nu va pune mîna pe tine, ca să-ți faci rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate.”

11. Aici a rămas un an și șase luni, și învăța printre Corinteni Cuvîntul lui Dumnezeu.

12. Pe cînd era Galion cîrmuitor al Ahaiei, Iudeii s’au ridicat cu un gînd împotriva lui Pavel, l-au dus înaintea scaunului de judecată,

13. și au zis: „Omul acesta ațîță pe oameni să se închine lui Dumnezeu într’un fel care este împotriva Legii.”

14. Pavel voia să înceapă vorba, cînd Galion a zis Iudeilor:
„Dacă ar fi vorba de vreo faptă rea sau de vreo blestemăție, v’ăș asculta după cuviință, Iudeilor!

15. Dar dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvînt, asupra unor nume și asupra Legii voastre, treaba voastră: eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri.”

16. Și i-a alungat dela scaunul de judecată.

17. Atunci au pus toți mîna pe Sosten, fruntașul sinagogii, și-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese.

18. Pavel a mai rămas destul de multă vreme în Corint. În urmă, și-a luat ziua bună dela frați, și a plecat cu corabia spre Siria, împreună cu Priscila și Acuila, după ce și-a tuns capul în Chencrea, căci făcuse o juruință.

19. Au ajuns în Efes; și Pavel a lăsat acolo pe însoțitorii lui. A intrat în sinagogă, și a stat de vorbă cu Iudeii,

20. cari l-au rugat să rămînă la ei mai multă vreme. El însă n’a voit,

21. ci și-a luat rămas bun dela ei, și a zis: „Trebuie numaidecît ca sărbătoarea care vine, s’o fac în Ierusalim. Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăș la voi.” Și a plecat din Efes.

22. S’a dat jos din corabie în Cezarea, s’a suit la Ierusalim, și, după ce a urât de bine Bisericii, s’a pogorît în Antiohia.

23. După ce a petrecut cîtăva vreme în Antiohia, Pavel a plecat, și a străbătut din loc în loc ținutul Galatiei și Frigiei, întărind pe toți ucenicii.

24. La Efes, a venit un Iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi.

25. El era învățat în ce privește Calea Domnului, avea un duh înfocat, și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus, măcar că nu cunoștea decît botezul lui Ioan.

26. A început a vorbi cu îndrăzneală în sinagogă. Acuila și Priscila, cînd l-au auzit, l-au luat la ei, și i-au arătat mai cu deamăruntul Calea lui Dumnezeu.

27. Fiindcă el voia să treacă în Ahaia, frații l-au îmbărbătat să se ducă, și au scris ucenicilor să-l primească bine. Cînd a ajuns, a ajutat mult, prin harul lui Dumnezeu, pe ceice crezuseră;

28. căci înfrunta cu putere pe Iudei înaintea norodului, și le dovedea din Scripturi că Isus este Hristosul.

19

1. Pe cînd era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întîlnit pe cîtiva ucenici,

2. și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfînt cînd ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n’am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfînt.”

3. Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.”

4. Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Celce venea după el, adică în Isus.”

5. Cînd au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus.

6. Cînd și-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt S’a pogorît peste ei, și vorbeau în alte limbi, și prooroceau.

7. Erau cam doisprezece bărbați de toți.

8. În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau.

9. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat dela ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran.
10. Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți ceice locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului.
11. Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel;
12. pînă acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri, cari fuseseră atinse de trupul lui, și i lăsa boalele, și ieșeau afară din ei duhurile rele.
13. Niște exorciști Iudei, cari umblau din loc în loc, au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste ceice aveau duhuri rele, zicînd: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!”
14. Ceice făceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot Iudeu din cei mai de seamă.
15. Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sînteți?”
16. Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amîndoi, și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea.
17. Lucrul acesta a fost cunoscut de toți Iudeii, de toți Grecii cari locuiau în Efes, și i-a apucat frica pe toți: și Numele Domnului Isus era proslăvit.
18. Mulți din cei ce crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră.
19. Și unii din cei ce făcuseră vrăjitorii, și-au adus cărțile, și le-au ars, înaintea tuturor: prețul lor s'a socotit la cincizeci de mii de arginți.
20. Cu atîta putere se răspîndea și se întărea Cuvântul Domnului.
21. Dupăce s'au petrecut aceste lucruri, Pavel și-a pus de gînd să se ducă la Ierusalim, trecînd prin Macedonia și Ahaia. „Dupăce voi merge acolo”, își zicea el, „trebuie să văd și Roma.”
22. A trimes în Macedonia pe doi din ajutoarele lui, pe Timotei și Erast, iar el a mai rămas cîtăva vreme în Asia.
23. Pe vremea aceea, s'a făcut o mare turburare cu privire la Calea Domnului.
24. Un argintar, numit Dimitrie, făcea temple de argint de ale Dianei, și aducea lucrătorilor săi nu puțin cîștig cu ele.
25. I-a adunat la un loc, împreună cu cei de aceeaș meserie, și le-a zis: „Oamenilor, știți că bogăția noastră atîrnă de meseria aceasta;
26. și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut mult norod, și zice că zeii făcuți de mîni nu sînt dumnezei.
27. Primejdia, care vine din acest fapt, nu este numai că meseria noastră cade în dispreț; dar și că templul marei zeițe Diana este socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia, care este cinstită în toată Asia și în toată lumea, este nimicită.”
28. Cuvintele acestea i-au umplut de mînie, și au început să strige: „Mare este Diana Efesenilor!”
29. Toată cetatea s'a tulburat. Au năvălit cu toții într-un gînd în teatru, și au luat cu ei pe Macedonenii Gaiu și Aristarh, tovarășii de călătorie ai lui Pavel.
30. Pavel voia să vină înaintea norodului, dar nu l-au lăsat ucenicii.
31. Chiar și unii din mai marii Asiei, cari-i erau prieteni, au trimes la el să-l roage să nu se ducă la teatru.
32. Unii strigau una, alții alta, căci adunarea era în învălmășală, și cei mai mulți nici nu știau pentruche se adunaseră.
33. Atunci au scos din norod pe Alexandru, pe care Iudeii îl împingeau înainte. Alexandru a făcut semn cu mîna, și voia să se apere înaintea norodului.
34. Dar cînd l-au cunoscut că este Iudeu, au strigat toți într'un glas, timp de aproape două ceasuri: „Mare este Diana Efesenilor!”
35. Totuș logofătul a potolit norodul, și a zis: „Bărbați Efesenii, cine este acela care nu știe că cetatea Efesenilor este pămîntul templului marei Diane și a chipului ei căzut din cer?”
36. Fiindcă nimeni nu poate să tăgăduiască lucrul acesta, trebuie să vă potoliți, și să nu faceți nimic cu pornire nechibzuită.
37. Căci ați adus aici pe oamenii aceștia, cari nu sînt vinovați nici de jăfuirea templului, nici de hulă împotriva zeiței noastre.

38. Deci, dacă în adevăr, Dimitrie și meșterii lui au să se plîngă împotriva cuiva, sînt zile de judecată, și sînt dregători; să se pîrască unii pe alții.
39. Dar dacă umblați după altceva, se va hotărî într'o adunare legiuită.
40. Noi, de fapt, sîntem în primejdie să fim învinuiți de răscoală pentru cele întîmplate astăzi, căci n'avem nici un temei, ca să putem îndreptați zarva aceasta."
41. După aceste cuvinte, a dat drumul adunării.

20

1. Cînd a încetat zarva, Pavel a chemat pe ucenici, și, după ce le-a dat sfaturi, și-a luat ziua bună dela ei, și a plecat în Macedonia.
2. A străbătut ținutul acesta, și a dat ucenicilor o mulțime de sfaturi. Apoi a venit în Grecia,
3. unde a rămas trei luni. Era gata să plece cu corabia în Siria, dar Iudeii i-au întins curse. Atunci s'a hotărît să se întoarcă prin Macedonia.
4. Avea ca tovarăși pînă în Asia pe: Sopater din Berea, fiul lui Pir, Aristarh și Secund din Tesalonic, Gaiu din Derbe, Timotei, precum și Tihic și Trofim cari erau din Asia.
5. Aceștia au luat-o înainte, și ne-au așteptat la Troa.
6. Iar noi, după zilele praznicului Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi, și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat șapte zile.
7. În ziua dintîi a săptămîinii, eram adunați la olaltă ca să frîngem pînea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea pînă la miezul nopții.
8. În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini.
9. Și un tînăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit deabinelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea, și a fost ridicat mort.
10. Dar Pavel s'a pogorît, s'a repezit spre el, l-a luat în brațe, și a zis: „Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el.”
11. După ce s'a suit iarăș, a frînt pînea, a cinat, și a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă. Apoi a plecat.
12. Flăcăul a fost adus viu, și lucrul acesta a fost pricina unei mari mîngîieri..
13. Noi am venit înaintea lui Pavel la corabie, și am plecat cu corabia la Asos, unde ne învoiserăm să ne întîlnim din nou; pentru că el trebuia să facă drumul pe jos.
14. Cînd s'a întîlnit cu noi în Asos, l-am luat în corabie, și ne-am dus la Mitilene.
15. De aici am mers pe mare, și a doua zi am ajuns în fața insulei Chios. În ziua următoare, deabea am atins Samos, ne-am oprit în Troghilion, și a doua zi am venit la Milet.
16. Pavel se hotărîse să treacă pe lîngă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu peardă vremea în Asia; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii.
17. Însă din Milet, Pavel a trimes la Efes, și a chemat pe presbiterii Bisericii.
18. Cînd au venit la el, le-a zis:
„Știți cum m'am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintîi, în care am pus piciorul pe pămîntul Asiei.
19. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi, și în mijlocul încercărilor, pe cari mi le ridicau uneltirile Iudeilor.
20. Știți că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m'am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case,
21. și să vestesc Iudeilor și Grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.
22. Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întîmpla acolo.
23. Numai, Duhul Sfînt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri.
24. Dar eu nu țin numai decît la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sffrșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să vestesc Evaghelia harului lui Dumnezeu.
25. Și acum, știu că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți aceia, în mijlocul cărora am umblat

propovăduind Împărăția lui Dumnezeu.

26. De aceea vă mărturisesc astăzi, că sînt curat de sîngele tuturor.

27. Căci nu m'am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.

28. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v'a pus Duhul Sfînt episcopi (Sau: priveghetori.), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuș sîngele Său.

29. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vîrî între voi lupi răpitori, cari nu vor cruța turma;

30. și se vor scula din mijlocul vostru oameni, cari vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.

31. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și nopate, n'am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi.

32. Și acum, fraților, vă încredințez în mîna lui Dumnezeu și a Cuvîntului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.

33. N'am rîvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva.

34. Singuri știți că mînilor acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine.

35. În toate privințele v'am dat o pildă, și v'am arătat că, lucrînd astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuș a zis: «Este mai fericit să dai decît să primești.»

36. După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat, și s'a rugat împreună cu ei toți.

37. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel, și l-au sărutat.

38. Căci erau întristați mai ales de vorba, pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut pînă la corabie.

21

1. După ce ne-am smuls din brațele lor, am plecat pe apă, și ne-am dus drept la Cos, a doua zi la Rodos, și de acolo la Patara.

2. Am găsit o corabie, care avea să treacă în Fenicia, ne-am suit în ea, și am plecat.

3. Am trecut prin fața insulei Cipru, am lăsat-o la stînga, și ne-am urmat drumul spre Siria; apoi ne-am dat jos în Tir, unde avea să se descarce corabia.

4. Acolo am găsit pe ucenici, și am rămas șapte zile. Ucenicii, prin Duhul, ziceau lui Pavel să nu se suie la Ierusalim.

5. Dar cînd s'au împlinit zilele, am plecat, și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, pînă afară din cetate. Am îngenuncheat pe mal, și ne-am rugat.

6. Apoi ne-am luat ziua bună unii dela alții, și noi ne-am suit în corabie iar ei s'au întors acasă.

7. După ce ne-am isprăvit călătoria pe mare, din Tir am plecat la Ptolemaida, unde am urat de bine fraților, și am stat la ei o zi.

8. A doua zi, am plecat și am ajuns la Cezarea. Am intrat în casa lui Filip evanghelistul, care era unul din cei șapte, și am găzduit la el.

9. El avea patru fete fecioare cari prooroceau.

10. Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc, numit Agab, s'a pogorît din Iudea,

11. și a venit la noi. A luat brîul lui Pavel, și-a legat picioarele și mînilor, și a zis: „Iată ce zice Duhul Sfînt: „Așa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brîul acesta, și-l vor da în mînilor Neamurilor.”

12. Cînd am auzit lucrul acesta, atît noi cît și cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim.

13. Atunci Pavel a răspuns: „Ce faceți de plîngeți așa, și-mi rupeți inima? Eu sînt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus.”

14. Dacă am văzut că nu-l putem îndupleca, n'am mai stăruit, și am zis: „Facă-se voia Domnului!”

15. După zilele acelea, ne-am pregătit de plecare, și ne-am suit la Ierusalim.

16. Cîțiva ucenici din Cezarea au venit și ei cu noi, și ne-au dus la unul numit Mnason, din Cipru, vechi ucenic, la care aveam să găzduim.

17. Cînd am ajuns la Ierusalim, frații ne-am primit cu bucurie.

18. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov, și toți presbiterii s'au adunat acolo.
19. După ce le-a dat ziua bună, le-a istorisit cu deamăruntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul Neamurilor prin slujba lui.
20. Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi i-au zis: „Vezi, frate, câte mii de Iudei au crezut, și toți sînt plini de rîvnă pentru Lege.
21. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii, cari trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile.
22. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit.
23. Deci, fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați, cari au făcut o juruință.
24. Ia-i cu tine, curățește-te împreună cu ei, și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rînduială, și păzești Legea.
25. Cu privire la Neamurile, cari au crezut, noi am hotărît și le-am scris că trebuie să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sînge, de dobitoace zugrumate și de curvie.”
26. Atunci Pavel a luat pe oamenii aceia, s'a curățit, și a intrat cu ei a doua zi în Templu, ca să vestească sfîrșitul zilelor curățirii cînd se va aduce jertfă pentru fiecare din ei.
27. Către sfîrșitul celor șapte zile, Iudeii din Asia, cînd au văzut pe Pavel în Templu, au întăritat tot norodul, au pus mîinile pe el,
28. și au început să strige: „Bărbați Israeliti, dați ajutor! Iată omul, care propovăduiește pretutindeni și în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii și împotriva locașului acestuia; ba, încă a vîrît și pe niște Greci în Templu, și a spurcat acest locaș sfînt.”
29. În adevăr, văzuseră mai înainte pe Trofim Efeseanul, împreună cu el în cetate, și credeau că Pavel îl băgase în Templu.
30. Toată cetatea s'a pus în mișcare, și s'a strîns norodul din toate părțile. Au pus mîna pe Pavel, și l-au scos afară din Templu, ale cărui uși au fost încuiate îndată.
31. Pe cînd cercau să-l omoare, s'a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s'a turburat.
32. Acesta a luat îndată ostași și sutași, și a alergat la ei. Cînd au văzut pe căpitan și pe ostași, au încetat să mai bată pe Pavel.
33. Atunci căpitanul s'a apropiat, a pus mîna pe el, și a poruncit să-l lege cu două lanțuri. Apoi a întrebat cine este și ce a făcut.
34. Dar unii strigau într'un fel, alții într'alt fel prin mulțime; fiindcă nu putea deci să înțeleagă adevărul, din pricina zarvei, a poruncit să-l ducă în cetățuie.
35. Cînd a ajuns pe trepte, Pavel a trebuit să fie dus de ostași, din pricina îmbulzelii norodului întăritat;
36. căci mulțimea norodului se ținea după el, și striga: „La moarte cu el!”
37. Tocmai cînd era să fie băgat în cetățuie, Pavel a zis căpitanului: „Îmi este îngăduit să-ți spun ceva?” Căpitanul a răspuns: „Știi grecește?”
38. Nu cumva ești Egipteanul acela, care s'a răsculat acum în urmă, și a dus în pustie pe cei patru mii de tîlhari?”
39. „Eu sînt Iudeu”, a spus Pavel, „din Tarsul din Cilicia, cetățean al unei cetăți nu fără însemnătate. Te rog, dă-mi voie să vorbesc norodului.”
40. După ce i-a dat voie căpitanul, Pavel a stat în picioare pe trepte, și a făcut semn norodului cu mîna. S'a făcut o mare tăcere, și Pavel le-a vorbit în limba evreiască astfel:

2. Când au auzit ei că le vorbește în limba evreiască, au ținut și mai multă liniște. Și Pavel a zis:
3. „Eu sînt Iudeu, născut în Tarsul Ciliciei; dar am fost crescut în cetatea aceasta, am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu deamărunțul Legea părinților noștri, și am fost tot atît de plin de rîvnă pentru Dumnezeu, cum sînteți și voi toți azi.
4. Am prigonit pînă la moarte această Cale, am legat și am pus în temniță bărbați și femei:
5. Marele preot și tot soborul bătrînilor îmi sînt martori. Am luat chiar și scrisori dela ei către frații din Damasc, unde m’ am dus să aduc legați la Ierusalim pe ceice se aflau acolo, ca să fie pedepsiți.
6. Când eram pe drum și mă apropiam de Damasc, deodată, pela amiază, a strălucit împrejurul meu o mare lumină din cer.
7. Am căzut la pămînt, și am auzit un glas, care-mi zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”
8. „Cine ești, Doamne?” am răspuns eu. Și El mi-a zis: „Eu sînt Isus din Nazaret, pe care-L prigonești.”
9. Cei ce erau cu mine, au văzut bine lumina, și s’ au înfricoșat; dar n’ au auzit glasul Celui ce vorbea.
10. Atunci am zis: „Ce să fac, Doamne?” „Scoală-te”, mi-a răspuns Domnul, „du-te în Damasc, și acolo ți se va spune ce trebuie să faci.”
11. „Fiindcă nu puteam să văd nimic, din pricina strălucirii luminii aceleia, ceice erau cu mine, m’ au luat de mînă, și așa am ajuns în Damasc.
12. Și a venit la mine un om, numit Anania, bărbat temător de Dumnezeu, după Lege, și pe care toți Iudeii, cari locuiesc în Damasc, îl vorbeau de bine.
13. El mi-a zis: „Frate Saule, capătă-ți din nou vederea!” Chiar în clipa aceea, mi-am căpătat vederea, și m’ am uitat le el.
14. El mi-a zis: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui;
15. căci Îi vei fi martur, față de toți oamenii, pentru lucrurile, pe cari le-ai văzut și auzit.
16. Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemînd Numele Domnului.”
17. Și mi s’ a întîmplat că, după ce m’ am întors la Ierusalim, pe cînd mă rugam în templu, am căzut într’ o răpire sufletească;
18. și am văzut pe Domnul care-mi zicea: „Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.”
19. Și am zis: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe ceice cred în Tine:
20. și că, atunci cînd se vărsa sîngele lui Ștefan, marturul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlați, și păzeam hainele celor ce-l omorau.”
21. Atunci El mi-a zis: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri ...”
22. Ei l-au ascultat pînă la cuvîntul acesta. Dar atunci și-au ridicat glasul, și au zis: „Ia de pe pămînt pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!”
23. Și scoteau strigăte, își aruncau hainele, și asvîrleau cu țărînă în văduh.
24. Căpitanul a poruncit să ducă pe Pavel în cetățuie și să-l cerceteze, băfîndu-l cu biciul, ca să afle din ce pricină strigau așa împotriva lui.
25. Pe cînd îl legau cu curele, Pavel a zis sutașului, care era de față: „Vă este îngăduit să bateți pe un Roman, care nu este osîndit?”
26. La auzul acestor cuvinte, sutașul s’ a dus să dea de știre căpitanului, și a zis: „Ce ai de gînd să faci? Omul acesta este cetățean roman.”
27. Și cînd a venit căpitanul, a zis lui Pavel: „Spune-mi, ești roman?” „Da”, i-a răspuns el.
28. Căpitanul a zis: „Eu cu o mare sumă de bani am dobîndit cetățenia aceasta.” „Și eu”, a zis Pavel, „sînt chiar născut Roman.”
29. Numai decît, cei ce aveau să-l cerceteze prin bătaie, au încetat să-l mai necăjească: ba căpitanul, cînd a aflat că Pavel este roman, s’ a temut, pentrucă-l legase.
30. A doua zi, fiindcă voia să știe bine pentrue este pîrît de Iudei, l-a deslegat, și a poruncit să se adune laolaltă preoții cei mai de seamă și tot Soborul; apoi, a adus pe Pavel jos, și l-a pus înaintea lor.

1. Pavel s'a uitat țintă la Sobor, și a zis: „Fraților, eu am viețuit cu toată curăția cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, pînă în ziua aceasta ... “
2. Marele preot Anania a poruncit celor ce stăteau lîngă el să-l lovească peste gură.
3. Atunci Pavel i-a zis: „Te va bate Dumnezeu, părete vărui! Tu șezi să mă judeci după Lege, și poruncești să mă lovească, împotriva Legii!”
4. Cei ce stăteau lîngă el, i-au zis: „Îți bați joc de marele preot al lui Dumnezeu?”
5. Și Pavel a zis: „N'am știut, fraților, că este marele preot; căci este scris: „Pe mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău.”
6. Pavel, ca unul care știa că o parte din adunare erau Saduchei, iar alta Farisei, a strigat în plin Sobor: „Fraților, eu sînt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sînt dat în judecată.”
7. Cînd a zis vorbele acestea, s'a stîrnit o neînțelegere între Farisei și Saduchei, și adunarea s'a desbinat.
8. Căci Saduchei zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, pe cînd Fariseii le mărturisesc pe amîndouă.
9. S'a făcut o mare zarvă; și cîțiva cărturari din partida Fariseilor, s'au sculat în picioare, au început o ceartă aprinsă, și au zis: „Noi nu găsim nici o vină în omul acesta; dar dacă i-a vorbit un duh sau un înger?” ...
10. Fiindcă gîlceava creștea, căpitanul, se temea ca Pavel să nu fie rupt în bucăți de ei. De aceea a poruncit ostașilor să se pogoare să-l smulgă din mijlocul lor, și să-l ducă în cetățuie.
11. În noaptea următoare, Domnul S'a arătat lui Pavel, și i-a zis: „Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.”
12. La ziuă, Iudeii au uneltit și s'au legat cu blestem că nu vor mânca, nici nu vor bea, pînă nu vor omorî pe Pavel.
13. Cei ce făcuseră legămîntul acesta, erau mai mulți de patruzeci.
14. Ei s'au dus la preoții cei mai de seamă și la bătrîni, și le-au zis: „Noi ne-am legat cu mare blestem să nu gustăm nimic pînă nu vom omorî pe Pavel.
15. Acum dar, voi, împreună cu Soborul, dați de știre căpitanului, și rugați-l să-l aducă mîne jos înaintea voastră, ca și cum ați vrea să-i cercetați pricina mai cu deamăruntul; și pînă să ajungă el, noi sîntem gata să-l omorîm.”
16. Fiul sorei lui Pavel a auzit de această cursă, s'a dus în cetățuie, și a spus lui Pavel.
17. Pavel a chemat pe unul din sutași, și a zis: „Du pe tinerelul acesta la căpitan, căci are să-i spună ceva.”
18. Sutașul a luat pe tînăr cu el, l-a dus la căpitan, și a zis: „Pavel cel întemnițat m'a chemat și m'a rugat să aduc la tine pe acest tinerel, care are să-ți spună ceva.”
19. Căpitanul l-a apucat de mîină, l-a luat deoparte, și l-a întrebat: „Ce ai să-mi spui?”
20. El a răspuns: „Iudeii s'au sfătuit să te roage să aduci mîne pe Pavel înaintea Soborului, ca și cum ai avea să-l cercetezi mai cu deamăruntul.
21. Tu să nu-i ascuți, pentrucă mai mulți de patruzeci dintre ei îl pîndesc, și s'au legat cu blestem să nu mănînce și să nu bea nimic pînă nu-l vor omorî; acum stau gata, și n'așteaptă decît făgăduiala ta.”
22. Capitanul a lăsat pe tinerel să plece, și i-a poruncit să nu spună nimănui că i-a descoperit aceste lucruri.
23. În urmă, a chemat pe doi sutași, și le-a zis: „La ceasul al treilea din noapte, să aveți gata două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de sulitari, ca să meargă pînă la Cezarea.”
24. Le-a poruncit să aducă și dobitoace pentru Pavel, ca să-l pună călare, și să-l ducă sănătos și teafăr la dregătorul Felix.
25. Lui Felix i-a scris o scrisoare cu următorul cuprins:
26. „Claudius Lisias către prea alesul dregător Felix: plecăciune!
27. Acest om, pe care l-au prins Iudeii, era să fie omorît de ei; și eu m'am dus repede cu ostași, și l-am scos din mîna lor, căci am aflat că este Roman.
28. Am vrut să aflu pricina pentru care-l pîrau, și l-am adus înaintea Soborului lor.

29. Am găsit că era pîrît pentru lucruri privitoare la Legea lor, dar că nu săvîrșise nicio nelegiuire, care să fie vrednică de moarte sau de lanțuri.
30. Mi s'a dat însă de știre că Iudeii îl pîndesc ca să-l omoare; l-am trimis îndată la tine, și am făcut cunoscut și celor ce-l învinuiesc, să-ți spună ție ce au împotriva lui. Fii sănătos."
31. Ostașii, după porunca, pe care o primiseră, au luat pe Pavel, și l-au dus noaptea pînă la Antipatrida.
32. A doua zi au lăsat pe călăreți să-și urmeze drumul înainte cu el, iar ei s'au întors în cetățuie.
33. Ajunși în Cezarea, călăreții au dat scrisoarea în mîna dregătorului, și au adus pe Pavel înaintea lui.
34. Dregătorul, după ce a citit scrisoarea, a întrebat din ce ținut este Pavel. Cînd a aflat că este din Cilicia,
35. „te voi asculta”, a zis el, „cînd vor veni pîrîșii tăi.” Și a poruncit să fie păzit în palatul lui Irod.

24

1. După cinci zile, a venit marele preot Anania cu unii din bătrîni și cu un vorbitor, numit Tertul. Au adus înaintea dregătorului plîngere împotriva lui Pavel.
2. Pavel a fost chemat, și Tertul a început să-l pîrască astfel:
„Prea alesule Felix, tu ne faci să ne bucurăm de o pace mare; și neamul acesta a căpătat îmbunătățiri sănătoase prin îngrijirile tale.
3. Lucrul acesta îl mărturisim cu toată mulțămăta, în toată vremea și în tot locul.
4. Dar, ca să nu te țin prea mult, te rog să ascuți, în bunătatea ta, cîteva cuvinte.
5. Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă: pune la cale răzvrătiri printre toți Iudeii de pe tot pămîntul, este mai marele partidei Nazarinienilor,
6. și a cercat să spurce chiar și Templul. Și am pus mîna pe el. Am vrut să-l judecăm după Legea noastră:
7. dar a venit căpitanul Lisias, l-a smuls din mînile noastre cu mare silă,
8. și a poruncit pîrîșilor lui să vină înaintea ta. Dacă-l vei cerceta, tu însuși vei putea afla de la el toate lucrurile de cari îl pîrîm noi.”
9. Iudeii s'au unit la învinuirea aceasta, și au spus că așa stau lucrurile.
10. După ce i-a făcut dregătorul semn să vorbească, Pavel a răspuns:
„Fiindcă știu că de mulți ani ești judecătorul neamului acestuia, voi răspunde cu încredere pentru apărarea mea.
11. Nu sînt mai mult de douăsprezece zile, - te poți încredința de lucrul acesta - de cînd m'am suit să mă închin la Ierusalim.
12. Nu m'au găsit nici în Templu, nici în sinagogi, nici în cetate, sînd de vorbă cu cineva, sau făcînd răscoală de norod.
13. Așa că n'ar putea dovedi lucrurile de cari mă pîrăsc acum.
14. Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci,
15. și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti.
16. De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.
17. După o lipsă de mai mulți ani, am venit să aduc milostenii neamului meu, și să aduc daruri la Templu.
18. Tocmai atunci niște Iudei din Asia m'au găsit curățit în Templu, nu cu gloată, nici cu zarvă.
19. Ei înșiși ar trebui să se înfățișeze înaintea ta, și să mă pîrască, dacă au ceva împotriva mea.
20. Sau să spună aceștia singuri de ce nelegiuire m'au găsit vinovat, cînd am stat înaintea Soborului,
21. afară numai doar de strigătul acesta, pe care l-am scos în mijlocul lor: „Pentru învierea morților sînt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră.”
22. Felix, care știa destul de bine despre „Calea” aceasta, i-a amînat zicînd: „Am să cercetez pricina voastră cînd ca veni căpitanul Lisias.”
23. Și a poruncit sutașului să păzească pe Pavel, dar să-l lase puțin mai slobod, și să nu oprească pe

nimeni din ai lui să-i slujească sau să vină la el.

24. După câteva zile, a venit Felix cu nevastă-sa Drusila, care era Iudeică; a chemat pe Pavel, și l-a ascultat despre credința în Hristos Isus.

25. Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrînare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: „De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.”

26. Totodată el trăgea nădejde că Pavel are să-i dea bani; de aceea trimetea și mai des să-l cheme, ca să stea de vorbă cu el.

27. Doi ani au trecut astfel; și în locul lui Felix, a venit Porcius Festus. Felix a vrut să facă pe placul Iudeilor, și a lăsat pe Pavel în temniță.

25

1. Festus, când a venit în ținutul său, după trei zile s'a suit dela Cezarea în Ierusalim.

2. Preoții cei mai de seamă și frunțașii Iudeilor i-au adus plîngere împotriva lui Pavel. L-au rugat cu stăruință,

3. și i-au cerut, ca un hatîr pentru ei, să trimeată să-l aducă la Ierusalim. Prin aceasta îi întindeau o cursă, ca să-l omoare pe drum.

4. Festus a răspuns că Pavel este păzit în Cezarea, și că el însuș are să plece în curînd acolo.

5. „Deci”, a zis el, „cei mai de frunte dintre voi să se coboare împreună cu mine, și, dacă este ceva vinovat în omul acesta, să-l pîrască.”

6. Festus n'a zăbovit între ei decît opt sau zece zile; apoi s'a coborît la Cezarea.

A doua zi, a șezut pe scaunul de judecător, și a poruncit să fie adus Pavel.

7. Când a sosit Pavel, Iudeii, cari veniseră dela Ierusalim, l-au înconjurat, și au adus împotriva lui multe și grele învinuiri, pe cari nu le puteau dovedi.

8. Pavel a început să se apere, și a zis: „N'am păcătuit cu nimic, nici împotriva Legii Iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului.”

9. Festus, care voia să capete bunăvoința Iudeilor, drept răspuns, a zis lui Pavel: „Vrei să te sui la Ierusalim, și să fii judecat pentru aceste lucruri înaintea mea?”

10. Pavel a zis: „Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat. Pe Iudei nu i-am nedreptățit cu nimic, după cum știi și tu foarte bine.

11. Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau înlături dela moarte; dar, dacă nu este nimic adevărat din lucrurile de cari mă pîrăsc ei, nimeni n'are dreptul să mă dea în mîinile lor. Cer să fiu judecat de Cezar.”

12. Atunci Festus, după ce s'a chibzuit cu sfetnicii lui, a răspuns: „De Cezar ai cerut să fii judecat, înaintea Cezarului te vei duce.”

13. După câteva zile, împăratul Agripa și Berenice au sosit la Cezarea, ca să ureze de bine lui Festus.

14. Fiindcă au stat acolo mai multe zile, Festus a spus împăratului cum stau lucrurile cu Pavel; și a zis: „Felix a lăsat în temniță pe un om,

15. împotriva căruia, când eram eu în Ierusalim, mi s'au plîns preoții cei mai de seamă și bătrînii Iudeilor, și i-au cerut osîndirea.

16. Le-am răspuns că la Romani nu este obiceiul să se dea niciun om, înainte ca cel pîrît să fi fost pus față cu pîrîșii lui, și să fi avut putința să se apere de lucrurile de cari este pîrît.

17. Ei au venit deci aici; și, fără întîrziere, am șezut a doua zi pe scaunul meu de judecător, și am poruncit să aducă pe omul acesta.

18. Pîrîșii, când s'au înfățișat, nu l-au învinuit de nici unul din lucrurile rele, pe cari mi le închipuiam eu.

19. Aveau împotriva lui numai niște neînțelegeri, cu privire la religia lor și la un oarecare Isus, care a murit, și despre care Pavel spunea că este viu.

20. Fiindcă nu știam ce hotărîre să iau în neînțelegerea aceasta, l-am întrebat dacă vrea să meargă la Ierusalim, și să fie judecat acolo pentru aceste lucruri.

21. Dar Pavel a cerut ca pricina lui să fie ținută ca să fie supusă hotărîrii împăratului, și am poruncit să fie păzit pînă ce-l voi trimite la Cezar.”

22. Agripa a zis lui Festus: „Aș vrea să aud și eu pe omul acela.” „Mîne”, a răspuns Festus, „îl vei auzi.”
23. A doua zi, deci, Agripa și Berenice au venit cu multă fală, și au intrat în locul de ascultare împreună cu căpitani și cu oamenii cei mai de frunte ai cetății. La porunca lui Festus, Pavel a fost adus acolo.
24. Atunci Festus a zis: „Împărate Agripa, și voi toți cari sînteți de față cu noi; uitați-vă la omul acesta, despre care toată mulțimea Iudeilor m’ a rugat în Ierusalim și aici, strigînd că nu trebuie să mai trăiască.
25. Fiindcă am înțeles că n’ a făcut nimic vrednic de moarte, și fiindcă singur a cerut să fie judecat de Cezar, am hotărît să-l trimet.
26. Eu n’ am nimic temeinic de scris domnului meu cu privire la el; de aceea l-am adus înaintea voastră, și mai ales înaintea ta, împărate Agripa, ca, după ce se va face cercetarea, să am ce scrie.
27. Căci mi se pare fără noimă să trimet pe un întemnițat, fără să arăt de ce este pîrît.”

26

1. Agripa a zis lui Pavel: „Ai voie să te aperi!”
Pavel a întins mîna, și a început să se apere astfel:
2. „Mă socotesc fericit, împărate Agripa, că am să mă apăr astăzi înaintea ta, pentru toate lucrurile de cari sînt pîrît de Iudei;
3. căci tu cunoști foarte bine toate obiceiurile și neînțelegerile lor. De aceea, te rog să mă ascuți cu îngăduință.
4. Viața mea, din cele dintîi zile ale tinereții mele, este cunoscută de toți Iudeii, pentru că am petrecut-o în Ierusalim, în mijlocul neamului meu.
5. Dacă vor să mărturisească, ei știu dela început că am trăit, ca Fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiei noastre.
6. Și acum, sînt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri,
7. și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, cari slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această nădejde împărate, sînt pîrît eu de Iudei!
8. Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?
9. Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret,
10. și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta dela preoții cei mai de seamă; și, cînd erau osîndiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor.
11. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam pînă și în cetățile străine.
12. În acest scop, m’ am dus la Damasc, cu putere și învoire dela preoții cei mai de seamă.
13. Pela amiază, împărate, pe drum, am văzut strălucind împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui.
14. Am căzut cu toții la pămînt; și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci, cu piciorul înapoi în vîrfurile unui țepuș.»
15. „Cine ești, Doamne?” am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sînt Isus, pe care-L prigonești.
16. Dar scoală-te, și stai în picioare; căci M’ am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atît al lucrurilor, pe cari le-ai văzut, cît și al lucrurilor, pe cari Mă vei vedea făcîndu-le.
17. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la cari te trimet,
18. ca să le deschizi ochii, să se întoarcă dela întunec la lumină, și de supt puterea Satanei la Dumnezeu; și să-ți primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfinți.”
19. De aceea, împărate Agripa, n’ am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.
20. Ci am propovăduit întîi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudea, și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor.

21. Iată de ce au pus Iudeii mâna pe mine în Templu, și au căutat să mă omoare.
22. Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață pînă în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic dela ce au spus proorocii și Moise că are să se întîmple;
23. și anume, că Hristosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintîi din învierea morților, va vesti lumină norodului și Neamurilor.”
24. Pe cînd vorbea el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: „Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te face să dai în nebunie.”
25. „Nu sînt nebun, prea alesule Festus,” a răspuns Pavel; „dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite.
26. Împăratul știe aceste lucruri, și de aceea îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sînt încredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s’au petrecut într’un colț!
27. Crezi tu în Prooroci, împărate Agripa? ... Știu că crezi.”
28. Și Agripa a zis lui Pavel: „Curînd mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!”
29. „Fie curînd, fie tîrziu”, a răspuns Pavel, „să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți ceice mă ascultă astă zi, să fiți așa cum sînt eu, afară de lanțurile acestea.”
30. Împăratul, dregătorul, Berenice, și toți cei ce ședeau împreună cu ei, s’au sculat.
31. Și cînd au plecat, ziceau unii către alții: „Omul acesta n’a făcut nimic vrednic de moarte sau de închisoare.”
32. Și Agripa a zis lui Festus: „Omului acestuia i s-ar fi putut da drumul, dacă n’ar fi cerut să fie judecat de Cezar.”

27

1. După ce s’a hotărît să plecăm cu corabia în Italia, pe Pavel și pe alți cîțiva întemnițați i-au dat pe mîna unui sutaș al cetii de ostași Augusta, numit Iuliu.
2. Ne-am suit într’o corabie dela Adramit, care avea să meargă pe coasta Asiei, și am pornit. Aveam cu noi pe Aristarh Macedoneanul din Tesalonic.
3. A doua zi, am ajuns la Sidon; și Iuliu, care se purta omenos cu Pavel, i-a dat voie să meargă pe la prietenii săi, și să fie îngrijit de ei.
4. După ce am plecat de acolo, am plutit pe lîngă Cipru, pentrucă vînturile erau potrivnice.
5. După ce am trecut marea care scaldă Cilicia și Pamfilia, am ajuns la Mira în Licia.
6. Acolo sutașul a găsit o corabie din Alexandria, care mergea în Italia, și ne-a suit în ea.
7. Timp de mai multe zile, am mers încet cu corabia, și nu fără greutate am atins înălțimea Cnid, unde nu ne-a lăsat vîntul să ne oprim. Am trecut pe la capătul Cretei, alături de Salmona.
8. De abia am mers cu corabia pe marginea insulei, și am ajuns la un loc numit „Limanuri bune”, de care era aproape cetatea Lasea.
9. Trecuse destul de multă vreme, și călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentrucă trecuse chiar și vremea „postului”. De aceea Pavel a înștiințat pe ceilalți,
10. și le-a zis: „Oamenilor, călătoria văd că nu se va face fără primejdie și fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar chiar și pentru viețile noastre.
11. Sutașul a ascultat mai mult de cîrmaci și de stăpînul corăbiei de cît de vorbele lui Pavel.
12. Și fiindcă limanul nu era bun de iernat, cei mai mulți au fost de părere să plece cu corabia de acolo, ca să încerce să ajungă la Fenix, liman din Creta, așezat spre miazăzi-apus și spre miazănoapte-apus, ca să ierneze acolo.
13. Începuse să sufle un vînt ușor de miazăzi; și, ca unii cari se credeau stăpîni pe țintă, au ridicat ancorele, și au pornit cu corabia pe marginea Cretei.
14. Dar nu după multă vreme, s’a deslănțuit asupra insulei un vînt furtunos, numit Eurachilon.
15. Corabia a fost luată de el, fără să poată lupta împotriva vîntului, și ne-am lăsat duși în voia lui.
16. Am trecut repede pela partea de jos a unui ostrov, numit Claudia, și abia am putut să punem mîna pe luntre.
17. După ce au ridicat-o în sus, au întrebuițat mijloace de ajutor, au încins corabia cu frînghii; și, de

teamă să nu cadă peste Sirta, au lăsat pînzele în jos. Astfel s'au lăsat mînați de vînt.

18. Fiindcă eram bătuți foarte tare de furtună, a doua zi au început să arunce în mare încărcătura din corabie,

19. și a treia zi, noi, cu mîinile noastre, am lepădat uneltele corăbiei.

20. Soarele și stelele nu s'au văzut mai multe zile, și furtuna era așa de puternică în cît la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare.

21. Oamenii nu mîncaseră de multă vreme. Atunci Pavel s'a sculat în mijlocul lor, și a zis:

„Oamenilor, trebuia să mă ascultați, și să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie și de această pagubă.

22. Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună; pentrucă nici unul din voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decît a corăbiei.

23. Un înger al Dumnezeului, al căruia sînt eu, și căruia Îi slujesc, mi s'a arătat azi noapte,

24. și mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine.”

25. De aceea, oamenilor, liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întîmpla așa cum mi s'a spus.

26. Dar trebuie să dăm peste un ostrov.”

27. În noaptea a patrusprezecea, pe cînd eram împinși încoace și încolo cu corabia pe marea Adriatică, pela miezul nopții, marinarii au bănuit că se apropie de pămînt.

28. Au măsurat adîncimea apei, și au găsit douăzeci de stînji; au mers puțin mai departe, au măsurat-o din nou, și au găsit cincisprezece stînji.

29. De teamă să nu se lovească de stînci, au aruncat patru ancore înspre cîrma corăbiei, și doreau să se facă ziuă.

30. Dar deoarece corăbierii căutau să fugă din corabie, și slobozeau luntrea în mare, supt cuvînt că ar vrea să arunce ancorele în spre partea dinainte a corăbiei,

31. Pavel a zis sutașului și ostașilor: „Dacă oamenii aceștia nu vor rămînea în corabie, nu puteți fi scăpați.”

32. Atunci ostașii au tăiat funiile luntrii, și au lăsat-o să cadă jos.

33. Înainte de ziuă, Pavel a rugat pe toți să mănînce, și a zis: „Astăzi sînt patrusprezece zile, decînd stați mereu de veghe, și n'ați luat nimic de mîncare în gură.

34. Deaceea vă rog să mîncăți, căci lucrul acesta este pentru scăparea voastră; și nu vi se va pierde nici un păr din cap.”

35. După ce a spus aceste vorbe, a luat pîne, a mulțămît lui Dumnezeu, înaintea tuturor, a frînt-o, și a început să mănînce.

36. Toți s'au îmbărbătat atunci, și au luat și ei de au mîncat.

37. În corabie eram de toți: două sute șaptezeci și șase de suflete.

38. După ce s'au săturat, au ușurat corabia, aruncînd grîul în mare.

39. Cînd s'a făcut ziuă, n'au cunoscut pămîntul; dar au văzut de departe un golf, care avea maluri nisipoase, și au hotărît să împingă corabia într'acolo, dacă va fi cu putință.

40. Au tăiat ancorele, ca să le sloboadă în mare, și au slăbit în acelaș timp funiile cîrmelor; apoi au ridicat ventrila cea mică după suflarea vîntului, și s'au îndreptat spre mal.

41. Dar au dat peste o limbă de pămînt, unde s'a înfipt corabia; și partea dinainte a corăbiei s'a împlîntat și stătea neclintită, pe cînd partea dinapoi a început să se rupă de izbitura valurilor.

42. Ostașii au fost de părere să omoare pe cei întemnițați, ca să nu scape vreunul prin înot.

43. Sutașul însă, care voia să scape pe Pavel, i-a oprit dela gîndul acesta. A poruncit ca cei ce pot înota, să se arunce de pe corabie în apă, și să iasă cei dintîi la pămînt;

44. iar ceilalți să se așeze unii pe scînduri, iar alții pe frînturi de corabie, și așa s'a făcut că au ajuns toți teferi la uscat.

1. După ce am scăpat de primejdie, am aflat că ostrovul se chema Malta.
2. Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obicinuită; ne-au primit pe toți la un foc mare, pe care-l aprinseseră din pricină că ploua, și se lăsase un frig mare.
3. Pavel strânsese o grămadă de mărăcini, și-i pusese pe foc; o năpîrcă a ieșit afară din pricina căldurii, și s'a lipit de mîna lui.
4. Barbarii, cînd au văzut năpîrca spînzurată de mîna lui, au zis unii către alții: „Cu adevărat omul acesta este un ucigaș, căci „Dreptatea” nu vrea să-l lase să trăiască, măcar că a fost scăpat din mare.”
5. Pavel a scuturat năpîrca în foc, și n'a simțit niciun rău.
6. Oamenii aceia se așteptau să-l vadă umflîndu-se sau căzînd deodată mort; dar, după ce au așteptat mult, și au văzut că nu i se întîmplă niciun rău, și-au schimbat părerea, și ziceau că este un zeu.
7. În împrejurimi erau moșiile mai marelui ostrovului, numit Publius. El ne-a primit și ne-a ospătat cu cea mai mare bunăvoință trei zile.
8. Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare. Pavel s'a dus la el, s'a rugat, a pus mînile peste el, și l-a vindecat.
9. Atunci au venit și ceilalți bolnavi din ostrovul acela, și au fost vindecați.
10. Ni s'a dat mare cinste; și, la plecarea noastră cu corabia, ne-au dat tot ce ne trebuia pentru drum.”
11. După o ședere de trei luni, am pornit cu o corabie din Alexandria, care iernase în ostrov și care purta semnul Dioscurilor.
12. Am ajuns la Siracusa, și am rămas acolo trei zile.
13. De acolo, am mers înainte pe lîngă coastă, și am venit la Regio; iar a doua zi, fiindcă sufla vîntul de miazăzi, după două zile, am venit la Puzole,
14. unde am dat peste niște frați, cari ne-au rugat să mai rămînem șapte zile cu ei. Și așa am ajuns la Roma.
15. Din Roma ne-au ieșit înainte, pînă în „Forul lui Apiu”, și pînă la „Cele trei Cîrciumi”, frații, cari auziseră despre noi. Cînd i-a văzut Pavel, a mulțămît lui Dumnezeu, și s'a îmbărbătat.
16. Cînd am ajuns la Roma, sutașul a dat pe cei întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s'a îngăduit să rămîna într'un loc deosebit cu un ostaș care-l păzea.
17. După trei zile, Pavel a chemat pe mai marii Iudeilor; și, cînd s'au adunat, le-a zis: „Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mînile Romanilor.
18. După ce m'au supus la cercetare, ei aveau de gînd să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nici o vină vrednică de moarte.
19. Dar Iudeii s'au împotrivit, și am fost silit să cer să fiu judecat de Cezar, fără să am de altfel niciun gînd să pîrăsc neamul meu.
20. De aceea, v'am chemat să vă văd, și să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejdiei lui Israel port eu acest lanț.”
21. Ei i-au răspuns: „Noi n'am primit din Iudea nici o scrisoare cu privire la tine, și n'a venit aici nici un frate, care să fi spus sau să fi vorbit ceva rău despre tine.
22. Dar am vrea să auzim părerea ta, pentru că știm că partida aceasta pretutindeni stîrnește împotrivire.”
23. I-au hotărît o zi, și au venit mai mulți la locuința lui. Pavel le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi, și a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Prooroci, despre lucrurile privitoare la Isus. Vorbirea ținea de dimineață pînă seara.
24. Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n'au crezut.
25. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel n'a adăugat decît aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfînt prin proorocul Isaia către părinții voștri,
26. cînd a zis: „Du-te la poporul acesta, și zi-i: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea.
27. Căci inima acestui norod s'a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.”

28. Să știți dar că mîntuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor, și o vor asculta.”
29. Cînd a zis aceste vorbe, Iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei.
30. Pavel a rămas doi ani întregi într’o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toți cari veneau să-l vadă,
31. propovăduia Împărăția lui Dumnezeu, și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio pedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos.